

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR. 7 103. ÅRGANG 04.04.17 - 25.04.17

DEN GRØNNE KAMPEN

Drømmen om miljøgate på Lademoen fortsetter

SIDE 28

PÅSKEKRIM:

Hvem drepte den nye
Samfundetlederen?

SIDE 46

LINJEFORENINGSAVISER:

Dette er dommen

SIDE 40

GRATIS!

REDAKSJONEN

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Tonje Jacobsen – Tlf: 994 87 017
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDER UNDER DUSKEN
Kristian Gisvold – Tlf: 470 57 799
avisredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I TRONDHEIM AS
Anette Sivertstøl – Tlf: 990 15 077
ansvarligredaktor@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Ewa Morsund
nyhetsredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREDAKTØR
Henrik Delsbek
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Benedikt Javorovic
kulturredaktor@studentmediene.no

SPORTS- OG FORSKNINGSREDAKTØR
Tone Høiland Ween
sportsredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Trym Kjøs
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Lasse Georg Tønnessen
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISK ANSVARLIG
Hilde-Katrin Hagen Fjortoft
grafisk-sjef@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Kjell Robin Skyberg Eikrem
debattredaktor@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Ingrid Domben – Tlf: 911 04 644
dagligleder@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Tore Becker – Tlf: 404 97 916
redaksjonssjef@studentmediene.no

DESK
Jahn Ivar Kjølseth (sjef), Finn Brynestad, Idunn Skjerdingsstad, An Nguyen, Håkon Pedersen, Kaia Sørland, Linn Danielsen Evjemo, Tonje Jacobsen, Synne Hammervik, Anders Päsche

JOURNALISTER
Maria Bonnevie-Svendsen Furuheim, Michael Stene, Jenny Kristiane Johnsen, Mari Tellefsen Wigdel, Kjell Robin Skyberg Eikrem, Carl Fredrik Vemmestad, Stine Kronlund, Sander Engen, Henriette Sandberg, Anna Voje, Lisa Botterli Flostrand, Anne Lovise Bakken, Elise Rønningen, Jesper Nohr, Anna Johnsen, Ingrid Sørensen, Paulina Dubkov, Martha Holmes, Christian Høkaas, Benedikt Javorovic, Chris Gjertsen, Maria Norum, Iben Dahl, Ingeborg Nyrud, Audun Fegran Kopperud, Frida Rystad Aune, Maria Lund Krogstad, Jahn Ivar Kjølseth, Erlend Gylver, Ola Haugstad

FOTOGRAFER
Hedda Ryssstad, Jonas Halse Rygh, Hans Fredrik Sunde, Marthe Stoksvik, Anniken Larsen, Nora Birgitte Johansen, Rasmus Liestøl, Lasse Georg Tønnessen, Michael Stene, Amalie Hoff Ludvigsen, Sebastian S. Bjerkvik, Henriette Sandberg

ILLUSTRATØRER
Nora Birgitte Johansen (sjef), Astrid Böhler, Benjamin Drews, Christian Høkaas, Pernille Grimsrud, Øyvind Opsahl

GRAFIKERE
Torgeir Timenes Bell, Andrea Gjerde, Anniken Larsen, Tanja-Irén Harsvik Haugen

KORREKTUR
Idunn Skjerdingsstad (sjef), Hera Lyngstad, Finn Brynestad, An Thi Nguyen

FORSIDE
Lasse Georg Tønnessen, Christian Høkaas og Renate Sørgård

Miljøtrykksak fra Trykkpartner AS.
Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638

SINGSAKERBAKKEN 2E, 7030 TRONDHEIM

For annonser: salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er eit sjølvstendig organ for studentar, utgjeve av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir delt ut gratis på lærestader i Trondheim med medlemsrett i Studentersamfundet. Under Dusken kjem ut åtte gonger i semesteret.

Under Dusken arbeider etter reglane i Ver Varsam – plakaten for god presseskikk. Dei som tykkjer det vi skriv om dei er ugreitt, vert oppfordra til å kontakte redaksjonen.

facebook.com/dusken.no

@dusken.no

Det er et selective few som får se me naken, åkei??!

LEDER

På tide å friskmelde humaniora

For tre år siden kom rapporten «Hva skal vi med humaniora?». Rapporten viste blant annet at det eksisterer forvirring rundt humanioras bruksområde og plass i samfunnet. Utvalget bak rapporten konkluderte med at krisestemningen som allerede da eksisterte rundt humaniora var berettiget, og at humaniora ikke lenger kunne frastå fra å konkretisere og legitimere sin rolle.

Rapporten skapte et stort fokus og en utfyllende debatt rundt humanioras egenart, rolle, verdi, og nytte. Det har, som rapporten viser, vært stor enighet om at humaniora er viktig. Uenighetene har heller handlet om hva humanistisk kunnskap skal brukes til, og samtidig som mange mener humanioras egenart må skjermes fra instrumentelle nyttebegrep, har andre igjen ønsket en presisering av fagfeltenes rolle og bidrag.

Med humaniorameldingen som ble lagt fram 22. mars i år, gjøres et solid forsøk på å plassere humaniora i et større bilde, både forsknings-, samfunns- og utdanningsmessig. Kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen var klar under sin presentasjon av meldingen, som er den første politiske meldingen som tar for seg humaniora: «Noen har sagt humaniora dreier seg om dannelse, andre om nytte, noen at det er beredskapsfag. Vi velger ikke. Humaniora skal være alt dette.»

Stortingsmeldingen tar humaniora og de fagfelt det omfatter på alvor, og gir dem en klar funksjon opp

mot «vår tids store spørsmål». Humaniora spiller en avgjørende rolle i viktig problematikk vi står ovenfor, som klima, teknologiskiftet, og integrasjon. Det er en klar melding om viktighet og relevans som bør være mer håndgripelig for de som har etterlyst en presisering eller legitimering.

Samtidig viser meldingen en forståelse for humanioras egenart, og er betryggende for de som har fryktet et påtvunget nytteperspektiv. Uten at man nødvendigvis ser praktisk relevans og nytte i store, omgripende samfunnsprosesser, så kommer det fram at historie, kunsthag, filosofi og andre humanistiske fag spiller en viktig rolle som ikke nødvendigvis må kvantifiseres eller ses med det blotte resultatorienterte øyne.

Det snakkes mye om viktigheten av humaniora og få er uenig i dette, men med stortingsmeldingen signaliserer man at det tas på alvor. Man institusjonaliserer på et vis hva humaniora er og skal være. Dersom man klarer å overføre disse holdningene og denne forståelsen for humaniora til utdanningsinstitusjoner, forskningsråd og arbeidsliv, har man kommet langt. Håpet må være at dette også har ringvirkninger for holdninger, søkertall og arbeidsplasser. Så kan man håpe på en friskmelding av humaniora i nærmeste framtid.

TONJE JACOBSEN
Redaktør, Under Dusken

FRA ARKIVET

Under Dusken #2 1977

ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

Høyrepopulister er ikke bare dumme velgere

Det blir for lett å bortforklare framveksten av høyrepopulistiske partier med dumme velgere. En slik forenkling kan i verste fall bidra til polarisering og fremmedgjøring i samfunnet.

KOMMENTAR

ANNA JOHNSEN

Journalist

Over hele Europa ser vi en ny form for politikk som tar over mediebildet, nemlig høyrepopulismen. Politikere opparbeider seg kjendisstatus blant velgere ved hjelp av stor eksponering på sosiale medier, lik og del-kultur, samt flere og flere taler som skal appellere til «folket». Donald Trump har en populistisk retorikk. Som sjokkerte fra øyeblikket han stilte til presidentvalg fram til han plutselig og uventet vant valget i november.

Denne tendensen er likevel ikke en endring som kan forklares med at folk som støtter denne politikken rett og slett er dumme. Kommentarer som «amerikanere som stemmer på Trump er idioter» og «de graver sin egen grav», blir for enkle når man skal diskutere framveksten av høyrepopulistiske partier.

Bak dette ligger først og fremst en stor og stadig voksende politisk mistillit som ikke bør overses. Folk stoler jevnt over lite på politikerne og systemene rundt

dem. Mange har lenge ønsket seg ledere som framstår som et friskt pust i motsetning til de samme politiske figurene de har sett i flere år. Bak denne politiske mistilliten ligger det igjen langvarige økonomiske problemer, høy arbeidsledighet og dårlige muligheter for høyere utdanning for mange.

I USA ser man disse problemene klart reflektert i for eksempel «rustbeltet», som er svært Trump-orientert. Utbredt fattigdom og arbeidsledighet over en lang periode har ført til at innbyggerne her føler at politikerne og de styrende organene i landet har glemt dem. Den politiske eliten er for mange selve symbolet på griske og selvopptatte politikere som kun tenker på makt, og ikke befolkningens interesser. Denne oppfatningen av politikere er ikke helt uten belegg heller, når det ofte er mennesker med høy utdanning og relativt god økonomisk bakgrunn som sitter i de høyeste politiske stillingene. De kommer også ofte fra, eller er basert i, storbyene. Dette kan bidra til at menneskene som bor utenfor de mest urbane områdene føler seg distansert fra politikerne. Det er også tydelig at utdanningen er manglende i mange områder. Når disse gruppene mangler informasjon og i stor grad også blir feilinformert, resulterer dette i ignoranse snarere enn dumhet.

Om man skal fortsette å omtale velgere av høyrepopulistiske partier som dumme og ureflekterte, vil det bare øke polariseringen og distanseringen de føler fra resten av samfunnet. Dermed vil det bli enda mindre rom for nye innspill og debatter mellom ulike politiske grupperinger. Skal man få bedret situasjonen på noen måte, må også disse gruppene få sitt spillerom i den politiske debatten. Om disse gruppene blir oversett risikerer man også dannelsen av høyreekstreme grupper, noe som fort kan utgjøre en større risiko enn et organisert politisk parti kan.

Det er lite nyansert å kategorisere de som besitter andre politiske meninger enn seg selv som dumme. Hele poenget med demokratiske stater er å kunne ha en åpen debatt rundt hvem som skal styre landet, hvor det er flertallet som skal bestemme. Det er dermed farlig når man begynner å diskutere om enkelte grupper er uegnede til å stemme, med påstander om at de har for lite innsikt i hva som er best for dem. Om man skal holde ved de demokratiske verdiene man framhever så kraftig, er det viktig at alle meninger kommer fram, uten at de skal sensureres, overses eller latterliggjøres.

Bygger festival på egne historier

Tyler Stewart har brukt mye tid på å reise og møte mennesker. Det kommer godt med når han nå skal planlegge ISFiT-19.

TEKST: Lisa Botterli Flostrand | FOTO: Marthe Stoksvik

Det er sen ettermiddag i Trondheim, men vårsola har fremdeles ikke rukket å gå helt ned. Inne på Lyche på Studentersamfundet sitter ISFiTs nyvalgte president, Tyler Stewart. En fyr som er oppriktig interessert i det du har å si, og som selv har mye på hjertet.

Kun to uker har gått siden han sto i Storsalen på Samfundet og fikk sitt navn ropt opp til stående jubel. Nå har han to år på seg til å lage tidenes festival, og han har allerede fått ballen til å rulle.

– Jeg snakker veldig mye med folk, hele tiden, for å høre hva de tenker om ting. Hvilke perspektiver og ideer de har, sier han.

En slitt, fullskrevet notatbok ved siden av kaffekoppen vitner om en hektisk hverdag og mange ideer som venter på å bli satt ut i livet.

Tvangssosialisert i Japan

Men den supersosiale og karismatiske Taylor mange har blitt kjent med, har ikke alltid vært sånn.

Som ung var han en innesluttet fyr, ganske stille og sjenert. Tyler er født og oppvokst i Australia, med mor, far og storesøster Merinda. Moren er lærer, og faren selger mikroskoper til ulike universiteter og skoler.

– Jeg var supernerd som barn. Jeg hadde alltid et mikroskop i sekken, satt i skolegården og så på biller og løv som jeg fant på bakken, sier han og ler, før han fortsetter:

– Det er kult å være en slik type fram til 13-årsalderen, etter det blir du sett på som litt rar.

Tyler ville bruke interessen for vitenskap til noe konstruktivt, og sammen med kompisgjengen fikk han det han selv kaller en bedre ide.

– Vi begynte å sprengte ting. Vi gjorde ikke hærverk, men vi sprengte gamle mikrobølgeovner og sånt. Foreldrene mine passet på, og var nok de eneste av foreldrene som lot oss holde på, sier han og smiler.

I løpet av årene på high school bestemte han seg

for å dra ett år til Japan på utveksling. Han endte opp i en liten by, på en skole der ingen snakket noe annet enn japansk.

– Det var utfordrende. Jeg måtte gå bort og snakke med folk, selv om jeg var redd for at jeg sa ordene feil, eller at de ikke forstod hva jeg sa. Jeg ble på en måte litt tvangssosialisert.

Midtøsten på sykkel

Uttevslingsåret fikk ham til å åpne øynene for mulighetene til å reise og treffe nye folk. Etter high school startet Tyler derfor på en kostskole i Hong Kong. Han beskriver disse to årene som en ISFiT-festival, der han møtte veldig mange mennesker som hadde ulike perspektiver, og fikk sine egne utfordret.

– Da vi skulle spise i kantina endte jeg opp på et bord med noen fra Kina, noen fra Egypt, Israel, USA, Nigeria og meg selv fra Australia. Det var veldig fint, sier han. ►

Trenger du tannlege?

Studenter får undersøkelse med to røntgenbilder for kun:

290kr

(Gjelder første besøk for nye pasienter)

dine tenner

tlf: 73 99 19 99

www.tannlegetrondheim.net

10%

Studentrabatt på alle tjenester

En av Norges største tannklinikker og fagmiljø for privatpraktiserende tannleger

Sentralt lokalisert på Trondheim Torg

BEREIST PRESIDENT: Tyler har reist og møtt mange mennesker. Det gir han mye god og viktig erfaring når han nå skal planlegge ISFiT-19.

ISFiT

- ISFiT er verdens største internasjonale studentfestival.
- Festivalen har blitt arrangert hvert andre år siden 1990.
- Formålet er å samle studenter fra hele verden for dialog, arrangement og workshops.
- Tyler Stewart er valgt til president for ISFiT-19 med temaet migrasjon.
- Gjennom programmet ønsker de å skape en arena for å bryte kulturelle barrierer.

Kilde: isfit.org/info

– Jeg var supernerd som barn. Jeg hadde alltid et mikroskop i sekken.

TYLER STEWART

Tyler startet sin reise på grunn av interessen sin for vitenskap. Under oppholdet i Japan og Hong Kong fikk han en ny interesse. Han ble oppriktig interessert i mennesker. Han ventet med å fortsette studiene, og tok seg to friår for å reise rundt. Han brukte seks måneder i Midtøsten og i Europa, og kom seg rundt på sykkel. Alene.

– Med sykkel satte jeg meg i den problemstillingen at jeg ikke kunne dra fra en by til en annen på én og samme dag. Jeg fikk dermed besøke mindre plasser, og møtte mange hyggelige, imøtekommende folk som lånte meg en sofa, sier han.

Også da han reiste til Syria møtte Tyler medmenneskelighet. Han forteller om mennesker som kom bort til ham for å slå av en prat hvis han satt alene på kafé, og om mennesker som har

opplevd fantastiske ting.

– Jeg trivdes virkelig veldig godt i Syria. Jeg hadde ikke forventet at folk skulle være så gjestfrie. Jeg kommer til å reise tilbake, men jeg vet ikke helt når.

Til Svalbard i t-skjorte

Mennesker kommer og går gjennom de doble dørene på Lyche. Tyler drikker av kaffekoppen sin, men rekker nesten ikke å ta en sup før han kommer på noe mer spennende å fortelle. Etter å ha reist i omtrent et år, dro han tilbake til Australia for å fullføre bacheloren sin. Det var her tanken om Norge ble plantet i hodet hans. Gjennom en kompis fikk han høre om et biologistudie på Svalbard. Et universitet hvor de nesten ikke brukte tid i klasserommet, men var mest utendørs. Dette passet godt for Tyler.

ISFiT-temaer de siste 10 årene:

2009	2011	2013	2015	2017	2019
Peacebuilding	Globalize this: Health	Trade your ideas	Corruption	Discrimination	Migration - The global puzzle

– Da jeg reiste til Svalbard for første gang, kom jeg i t-skjorte og jeans. I minus 30 grader. Jeg gikk av flyet, løp inn til terminalen og tenkte: Herregud, hva er det jeg har gjort?!

Tyler ler, rister litt på hodet av seg selv. Etter en iskald reise ned til nærmeste butikk for å kjøpe seg riktige og varme nok klær, skulle Svalbard vise seg fra sin beste side for Tyler. Bitende kulde og tre måneder med totalt mørke var ikke noe problem.

– Du lærer deg å tolerere kulden, og så lenge du har en god hodelykt så er det jo egentlig ikke mørkt, sier han.

Han ble seks måneder lengre enn planlagt på Svalbard. Han forelsket seg i landskapet og den norske kulturen, men så seg nødt til å reise tilbake til Australia for å fullføre studiene. Han hadde én tanke i hodet: Hvordan kunne han komme tilbake til Norge? Mange gode råd senere endte han opp i

Trondheim og på NTNU. Og etter flere gode råd ble han frivillig i ISFiT.

– Det var veldig gode råd alt sammen, sier han og ler.

Komplisert tema

Det siste året har Tyler jobbet som koordinator for workshopene under ISFiT-17. På spørsmål om hva hans beste minne fra festivalen er, renner ordene ut av ham. Det er så mye, men han blir nødt til å velge.

– Skidagen i Granåsen. Det var helt fantastisk. Som koordinator for workshopene fikk jeg lite tid til å faktisk være sammen med deltakerne, men under skidagen fikk jeg virkelig gjort det.

Nå har arbeidet med ISFiT-19 startet, denne gangen skal migrasjon stå i fokus. Temaet treffer Tyler på flere måter, både ved at han har sett og møtt mennesker i vanskelige situasjoner, men også

det at han selv er en migrant fra Australia. Han tenkte på andre temaer også, som identitet, miljø, nasjonalisme og ekstremisme.

– En uke før valget slo det meg - alle disse temaene kan legges under temaet migrasjon. En stor pakke med dette store, viktige temaet sier han entusiastisk, smiler og gestikulerer med armene.

Det er tidlig å snakke for mye om personlige meninger, sier Tyler. Han vil at festivalen skal ha alle muligheter åpne, og ikke låse seg fast i en persons personlige synspunkter.

– Jeg er bare én brikke i denne store festivalen. Fokuset mitt nå er å sette sammen et godt team rundt meg, slik at jeg kan utøve godt lederskap, sier han. **UD**

20% Studentrabatt!

Tannlege Karin Sofie Holm

Du finner klinikken i Dronningens gate 23
Ta med gyldig studentbevis til alle timer.

Bestilling av timer:
tlf: 73 53 17 52
eller gjerne på email:
post@karinsholm.nhn.no

Hjemmeside:
Facebook.com/TannlegeKarinSofieHolm

Den splittende populismen

HØYREPOPULISME I EUROPA

• Spiller ofte på nasjonalisme og skepsis mot innvandring og islam, og kritiserer etablerte politikere.

• I Nederland er Geert Wilders med sitt parti PVV den mest framtreddende høyrepopulisten.

• I Frankrike er det Marine Le Pen og hennes parti Front National som utpeker seg, og hun ligger an til å få mye oppslutning i første runde av presidentvalget, som er 23. april.

• Også i Tyskland har høyrepopulistene fått økt oppslutning den siste tiden, representert ved partiet Alternativ für Deutschland. Tyskland har parlamentsvalg i høst.

Kilde: nrk.no

Høyrepopulisme har fått mye fokus i media de siste månedene. Studenter i Nederland og Frankrike er imidlertid kritiske til populistenes budskap.

TEKST: Maria Norum, Kjell Robin Skyberg Eikrem, Michael Stene | ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

Gäelle Lamux (21), Agathe Bouvet (20) og Maeva M. (23) studerer alle engelsk ved universitetet i Caen i Frankrike. Studentene bor i det såkalte «rustbeltet» i Nord-Frankrike som er preget av høy arbeidsledighet, der det høyrepopulistiske partiet Front National (FN) sanker flest stemmer. Front Nationals leder Marine Le Pen ligger an til å vinne presidentvalgets første runde, men hun høster få stemmer fra studentene.

– I universitetsmiljøene er det fortsatt tabu å stemme Front National, men flere og flere unge stemmer FN i protest mot politikken som føres. De ønsker å vise fingeren til det etablerte og til yrkespolitikkerne som ikke fører politikk for folk flest. Jeg skjønner dem godt, men jeg tror ikke de tenker over at de bare bidrar til å gjøre det verre, sier Gäelle.

Gäelle sier hun vil stemme på den hardsosialistiske kandidaten Jean Luc Mélenchon. Agathe og Maeva har derimot latt seg fenge av det politiske stjerneskuddet Emmanuel Macron.

– Le Pen spiller på de samme strengene som Trump gjorde under valgkampen i USA. Hun framstiller seg selv som folkets kandidat, mens hun egentlig ønsker å fremmedgjøre en veldig stor del av befolkningen. Jeg kan ikke skjønne hvorfor mange av hennes velgere er unge kvinner, når hun er den desidert mest kvinnefiendtlige kandidaten. Det ser ut til at folk gir blanke, så lenge de får høre at «Frankrike er for franskmenn», sukker Agathe.

– Skjønner ikke hvordan en rasjonell person kan støtte dette
I Nederland har det nettopp vært avholdt valg.

– Demokrati er fint, men for at det virkelig skal være representativt må alle som stemmer forstå hva de stemmer for.

IRIS DE VRIES, STUDENT

Mange fryktet på forhånd at den høyrepopulistiske kandidaten Geert Wilders (PVV), som blant annet ønsker å melde Nederland ut av EU og stanse innvandring, skulle få makten. Han tapte imidlertid mot den sittende liberale presidenten Mark Rutte (VVD). Det er det flere studenter som er svært glade for.

– Populistene kommer med enkle løsninger på kompliserte problemer. Jeg mener det er svært farlig, fordi enkelte problemer ikke lar seg forenkle på den måten, sier nederlandske Martin Janssens (23).

Han studerer aerodynamics i byen Delft, hvor en stor andel av innbyggerne er studenter.

– Jeg har vokst opp på bygda i Norge, og ble veldig overrasket over graden av ekstremisme i kritikken mot islam her i Nederland. Jeg kan forstå hvor mye av det emosjonelle hatet

kommer fra, men jeg klarer virkelig ikke å skjønne hvordan en rasjonell person kan ha et verdsett som Wilders, forklarer han.

– Folk skjønner ikke konsekvensene

En annen som har klare meninger om populistene er Iris de Vries (21), som studerer ved Karolinska Institutet i Stockholm.

– Inntrykket jeg får av høyrepopulistene i Nederland er at de er uprofesjonelle, respektløse, og ute av stand til å se de lange politiske linjene. Derfor bekymrer det meg at PVV får så mye støtte, sier hun.

Iris forklarer at hun stoler på det politiske systemet i hjemlandet, men mener det har sine feil.

– Demokrati er fint, men for at det virkelig skal være representativt må alle som stemmer forstå hva de stemmer for. De må også skjønne konsekvensene av sitt politiske valg, både for seg selv og andre, og det tror jeg mange velgere ikke gjør, utdyper hun.

Førsteamanuensis Pieter de Wilde ved NTNU forklarer at det er veldig naturlig at studentene tar avstand fra den høyrepopulistiske bølgen.

– Utdanning er den viktigste forklaringen for hvor man står i denne konflikten. Med høyere utdanning har man bedre sjanser for mobilitet i arbeidslivet. Man vil også føle seg bedre representert i parlamentet, siden de fleste der også er høyt utdannede, forteller han.

Den gamle, hvite arbeiderklassen

De Wilde mener man tydelig kan se at høyrepopulismen vokser overalt i Vest-Europa. Her legger han vekt på nye skillelinjer.

– I denne konflikten er det to store temaer, EU og innvandring. Her er det mange folk som opplever at de taper på globalisering fordi de mister jobb, eller ikke føler seg trygge. Dette gjelder mest for den gamle, lavt utdannede arbeiderklassen.

Også studentene merker at det er skillelinjer. Martin forteller at han ikke kjenner noen høyrepopulister.

– Jeg har ikke snakket med noen som stemmer Wilders, siden det ikke er noen av dem i mitt miljø. Ulike isolerte grupper er overbevist om at «vi har rett». På grunn av dette ser jeg at samfunnet polariseres mer og mer, sier han

De Wilde forklarer at populistene både i USA og Europa utnytter disse skillelinjene, men at europeiske populistere skiller seg fra amerikanske. ►

VEKTLEGGES UTDANNING: Førsteamanuensis Pieter de Wilde ved NTNU er ikke overrasket over at studentene tar sterk avstand fra høyrepopulismen.

FOTO: Michael Stene

NTH-RINGEN

Ditt vitnemål i gull

Health Economics, Policy and Management (master's 2 years)

Helsesektoren trenger samfunnsvitere!

Aktiviteten i helsetjenestene vil øke med 50-70 prosent fram til 2060. Dette stiller krav til profesjonell analyse- og ledelseskompetanse.

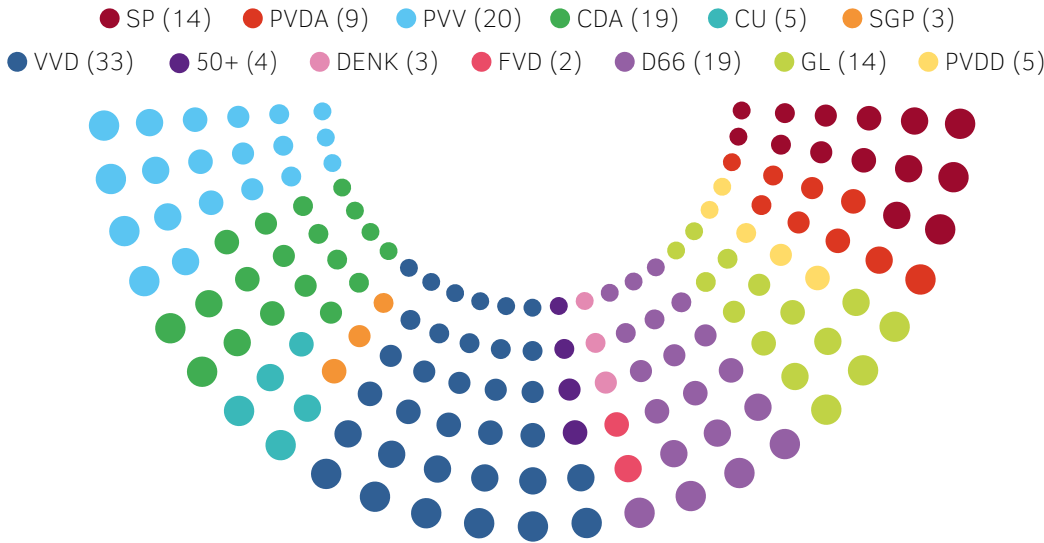
Har du en BA-grad innen samfunnsvitenskap og kan tenke deg en relevant jobb innen helseadministrasjon og -økonomi, søk på masterprogrammet:

Health Economics, Policy and Management

Søk innen 15. april: uio.no/healthecon-master

UIO Institutt for helse og samfunn
Det medisinske fakultet

Det nederlandske parlamentet

VVD - Folkeparti for frihet og demokrati | PVV - Parti for friheten | CDA - Kristendemokratiske appell | D66 - Demokrater 66
GL - Grønne venstre | SP - Sosialistisk parti | PvdA - Arbeidets parti | CU - Den kristne union | PvdD - Dyrenes parti | 50+
SGP - Det reformerte politiske parti | DENK - Tenk | FVD - Forum for demokrati

SPENTE STUDENTER: Maeva, Agathe og G  lle studerer ved universitetet i Caen, og følger spent med på det franske presidentvalget.

– Jeg håper det nederlandske valget illustrerer et vendepunkt i EU-kritikken.

MARTIN JANSSENS, STUDENT

– Populistene snakker alle om at de representerer folket mot eliten. Denne eliten er alle som har kunnskap, posisjon og utdanning. Le Pen og Wilders er veldig lure, de vet akkurat hva de gjør og sier, og kommer med gjennomtenkte budskap. Trump sier derimot hva som helst, ofte døgnet rundt.

– Politikerne har mistet kontakt med folk

I Frankrike sier Maeva at h  yrepopulismens framvekst i stor grad skyldes det stadig økende gapet mellom politikere og vanlige folk, og mener fransk politikk har fjernet seg fra folket.

– Når over seks millioner franskmenn er arbeidsledige føles det urettferdig at vi kun har yrkespolitikere som fremmer egne interesser. H  yrepopulistene skaper iallfall engasjement, noe som har manglet i fransk politikk i mange år. Franskmenn er sinte og redde, og trenger noen å skylde på, sier Maeva.

Iris tror populismens framvekst går etablerte politikere mer bevisst den politiske situasjonen.

– Populistene fokuserer på problemer i samfunnet, noe som tvinger andre politikere til å ta stilling til dette. Jeg mener man må fokusere på å eliminere grunnene til at folk faktisk stemmer populistisk, sier hun.

– Håper det nederlandske valget inspirerer franske velgere

De nederlandske studentene har fortsatt tro på det europeiske samarbeidet, og håper valgresultatet i Nederland kan være et tegn på at populismen ikke vil vinne fram i Europa.

– Jeg tror ikke Brexit har inspirert andre land til å forlate EU. Jeg tror EU sakte men sikkert vil bli mer stabilt i framtiden, og være et rammeverk for å håndtere økende globalisering, sier Iris.

Martin håper franskmennene, som snart skal stemme, ikke setter sin lit til populistene.

– Jeg håper det nederlandske valget illustrerer et vendepunkt i EU-kritikken, og at den nederlandske tilliten til europeisk samarbeid inspirerer franskmennene til også å ha tro på dette, sier han. **UD**

NYNORSK JOURNALISTUTDANNING med l  n

SØKNADSFRIST 15. APRIL
nynorskavissenter.no

finn.no / Foto: Bent Are Iversen

Studere på Svalbard?

Universitetssenteret på Svalbard tilbyr studier i biologi, geologi, geofysikk og teknologi

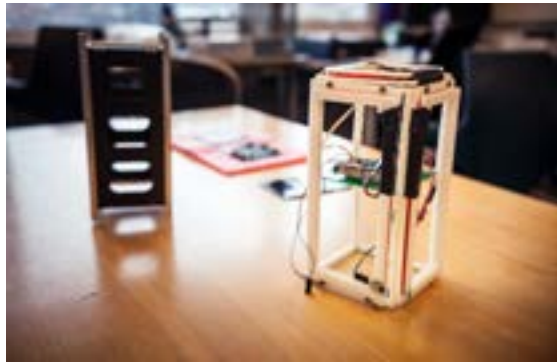
Søknadsfrist: 15. april
Mer info: www.unis.no

   www.hilgibord.no | 2010 | 333 | Foto: Nils Petter Dale

CIRIS: Forskere holder øye med prosjektene fra kontrollrommet på Dragvoll

ARKIVFOTO: Marita Orseth Høydal

Et romslig universitet

Vektløse planter, satellitter og Ripple aerospace som sender opp sin første rakett i mai. Er vi på vei inn i en gullalder for norsk romforskning?

TEKST: Carl Fredrik Vemmestad | FOTO: Jonas Halse Rygh

Til tross for at norsk romteknologi og romfart er industrier med vekstpotensiale, har ikke romfart vært et stort satsingsområde for den nåværende regjeringen. På NTNU har derimot romteknologifagene allerede blitt store.

– Det er litt over hundre studenter som velger Romteknologi I på starten av hvert høstsemester, og de aller fleste av disse går opp til eksamen, forteller fagansvarlig Vendela M. Paxal ved Romteknologifagene.

Antallet har doblet seg i løpet av de åtte årene faget har vært tilgjengelig på NTNU, og man behøver ikke være rakettforsker for å skjønne at faget er populært.

I videreføringen av faget, Romteknologi II, er det satt en begrensning på opptaket av studenter som en følge av en feltøvelse på Andøya Space Center. Paxal forteller at hun for første gang i år var nødt til å avvise studenter som søkte faget fordi det ikke var nok plasser.

– Det har vært snakk om å opprette et eget studie for romteknologi i noen år allerede, men det har vært vanskelig å forsvare utdanningen av flere hundre studenter hvert år, ettersom arbeidsmarkedet er ganske lite, sier Paxal.

Likevel er markedet i vekst, og Paxal håper at press fra norske romfartsorganisasjoner kan få gjennomslag hos stortingspolitikkerne, slik at det blir et større satsingsprosjekt.

Helt Nuts

Et av satsingsprosjektene på NTNU er satellittprogrammet Nuts. Dette består av en rekke prosjekter, masteroppgaver og frivillige som jobber for å lage en testsatellitt. Nuts lager en liten rektangulær satellitt (CubeSat), utstyrt med et egetutviklet kamera til å ta bilder av jorden.

– Egentlig er veien målet. Vi ønsker å lære studentene mest mulig om romteknologi og konstruksjonen av satellitten, men sluttresultatet vil være å få den opp i rommet, sier leder Torgeir Alstad, for Nuts.

Prosjektet er i dag en blanding av studenter fra flere institutt, somelektronikk, kommunikasjonsteknologi, fysikk, kybernetikk og robotikk, datateknologi, og produktutvikling og produksjon. Satellitten skulle testes med luftballong på Andøya Space Center i fjor høst, men ble hindret av sterk vind og dårlig vær. Amund Gjersvik, overingeniør ved Institutt for elektroniske systemer og prosjektleder for Nuts, forklarer at planene er å gjenoppta testingen til høsten igjen.

Liv der intet lever

De som har sett *The Martian* eller lest boka med samme navn, fikk se astronauten Mark Watney dyrke poteter på Mars som et tiltak for å overleve. Forskningsprosjektet Ciris ved NTNU ser ikke bare på hvordan man kan dyrke på andre planeter,

men også på problemet med å dyrke på veien til planetene.

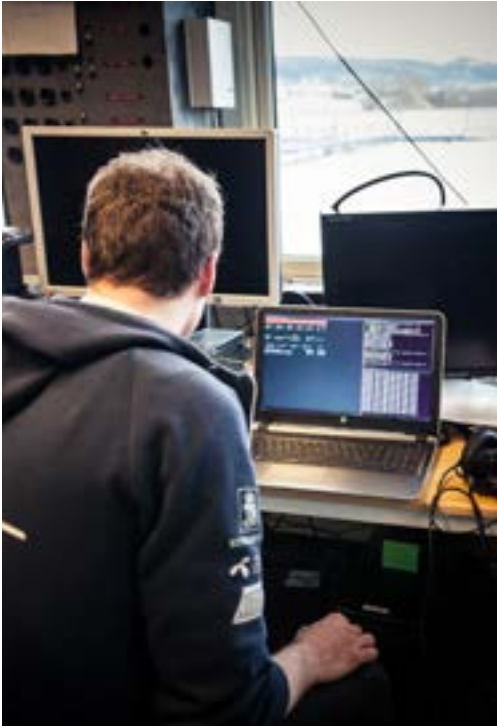
Planter er ikke skapt for vektløse tilstander, derfor er forskning på nøyaktig hva som skjer med plantene noen av fokusområdene til prosjektet. Fra et kontrollsenter på Dragvoll holder de oversikt over og styrer en rekke eksperimenter på den internasjonale romstasjonen. Eksperimentene konsentrerer seg rundt løsninger for lukkede livsstøttesystemer som blant annet kan tas i bruk på en framtidig Mars- eller måneekspedisjon.

– Ciris er ikke bare nyttig for kunnskap om planter i verdensrommet og lange romferder, men det er også store muligheter for bruk av romfartsrelatert kunnskap og teknologi i industriell bioproduksjon på landjord, sier forskningssjef Ann-Iren Kittang Jost ved Ciris.

Hun påpeker at det er en positiv utvikling i norsk romforskning og at Norsk romfartsenter bidrar godt til å få norske prosjekter inn i samarbeid med ESA.

Himmel og hav

Apropos astronauter, visste du at NTNU nylig ansatte den tidligere astronauten Kevin A. Ford? Etter 157 dager i verdensrommet har han riktignok pensjonert seg, men som kollegaen Chris Hadfield og mange andre astronauter, har han ikke valgt en rolig pensjonisttilværelse. I dag jobber han på et årsengasjement ved Institutt for konstruksjonsteknikk

delers trykkbevarende. Den «vektløsheten» man opplever under vann er også en av grunnene til at astronauter trener i dypvannsbasseng før de drar ut i verdensrommet.

Ripple Aerospace

Det norske firmaet Ripple Aerospace kobler havet og verdensrommet enda nærmere. De er kanskje ikke like store som Nasa og Space-X, men de er i hvert fall på samme bølgelengde når det kommer til romfart. Ripple Aerospace er et norsk romfartsselskap som ble startet av studenter ved universitetet i Agder i 2014, og de planlegger ikke mindre enn å skyte opp payload-raketter fra Nordsjøen. Den første prototypen er planlagt å testes i mai, og hvis alt går knirkefritt kan det hende de skyter opp fullskala allerede i 2019.

Nå virker kanskje dette litt rart. Hvordan skal man skyte opp raketter midt ute på havet? Med sine spesialbygde ballasttanker skal raketten klare å holde seg rett, slik at den kan skytes opp fra vannet. Fordelen med dette er at det ikke krever dyre utskyttningsramper, og blir derfor billigere enn dagens løsninger. Rakettene er også laget for å passe inn i tørrdokken på skipsverft, og vil kunne slepes ut til sjøs derfra - Ikke veldig ulikt dagens oljeplattformer.

Ikke bare ingeniørfag

Verdensrommet er noe av de mest krevende og farlige miljøene man kan oppholde seg i, og for å lykkes der ute må alle monner dra. Det betyr at det ikke bare er de store ingeniørfagene som trengs i forskningen.

– Romteknologi og forskningen relatert til det er noe av de mest tverrfaglige fagene jeg vet om, sier Paxal.

Psykisk helse på lange romferder, etiske problemstillinger på farefulle ferder, ernæringsfysiologi og annen fysisk helse må også medregnes, bare for å nevne noen få. Det er vanskelig, men det er ikke alt som er rakettforskning. **UD**

Skal du utdanne deg videre i utlandet og trenger ekstra penger?

Marie Bachkes Reiselegat for Ungdom deler ut stipender på opptil 50.000 kr til ungdom under 30 år, hjemmehørende i Trondheim og omegn, for videreutdanning og/eller erverv av erfaring som kan anvendes hjemme i næring- eller annen virksomhet.

Nærmere opplysninger, betingelser og søknadskjema finner du på reiselegatet.no

Søknadsfrist: 10.april

pedagogstudentene

www.pedstud.no

Whaaaat?! ER DET GRATIS?

Send PS Til 02014

Som medlem i Pedagogstudentene får du:

- Gratis medlemskap
- Råd og veiledning om du trenger hjelp
- Mulighet for å tegne Norges beste studentforsikring
- Flere aktuelle fagtidsskrift
- Invitasjoner til kurs og konferanser, lokalt og nasjonalt
- Det første året i Utdanningsforbundet gratis
- Benytte deg av medlemsbidragene til Utdanningsforbundet
- Muligheten til å påvirke din egen studiehverdag og framtidens lærerutdanning
- Du blir del av et fellesskap og nettverk av framtidige lærere
- Du får den ultimate lærersekken med superlærer t-skjorten

Klar Røst

Den nye restauranten på Trøndelag teater sanker og dyrker mange av råvarene sine selv. I tillegg til råvarer har de sanket flere gjeve priser og god omtale.

TEKST: **Henriette Sandberg** | FOTO: **Linea Bancel**

KREATIV PYNT: Knokler fra lam blir bordpynt hos Røst. Glassene med preservert mat er også dekorative.

På Røst kan du oppleve nordisk mat på en helt ny måte. Røst startet ganske tilfeldig for ett og et halvt år siden. Kokk Mette Beate Evensen og samboeren Martin Hovdal ønsket å bo nærmere Trondheim. Tilfeldigvis fikk de et tilbud, og det ene førte til det andre.

– Jeg er veldig glad for at det ble som det ble, sier en blid Evensen.

Kokkeduoen fikk med seg to kokker til fra Oslo. Teamet kjenner hverandre godt, og er som en liten familie. De er samkjørte, men forskjellige, og lærer mye av hverandre. Det er også flere studenter som jobber på kjøkkenet.

– I tillegg til oss kokker har vi har tre læringer. Det er kjempeartig, smiler Evensen.

Matvisjon

Evensen forteller av de ville gjøre noe ingen andre i byen gjør. De ønsket å skape en matopplevelse utenom det vanlige.

– Jeg synes det er veldig mye bra i Trondheim, men det er mange som fokuserer på det samme.

Restauranten serverer bare satte menyer og tar utgangspunkt i kortreist mat som er i sesong. Preserverte matvarer er også en viktig del av menyen.

– Vi har jobbet mye med preservering før, og var mye på tur sammen før vi startet restauranten. Vi fokuserer mye på å gå ute i skogen og plukke og sanke. Det er en del av konseptet.

Evensen forteller at de synes det er artig med sylting, fermentering, safting, tørking, røyking og salting. I tillegg til preservering fokuserer kokkene på å ta inn andre råvarer enn det som er vanlig.

– Vi tar bare inn hele dyr, og vi fokuserer på å bruke hele dyret. Alt skal brukes, hvis du føler at du ikke kan bruke det må du kanskje tenke litt nytt, sier Evensen.

På Røst blir knokler fra villsau brukt som bordpynt og treet på scenen er prydet med fjær fra ryer. Restauranten har prøvd å slenge seg på nose-to-tail-trenden.

– Det er viktig å ta vare på det vi har. Vi er storforbrukere av ytrefilet og lignende, men det er så mye annet godt enn bare biff, sier Evensen.

Blant råvarene de tar inn har de akkar, skrei og røreke fra Trondheimsfjorden, lam fra Molde, hest fra Røros, og kylling fra Trondheim. Nylig har de også tatt inn villfugl som en venn har skutt.

Sanket fra Trondheimstraktene

I fjor plukket kokkene over hundre liter blåbær. Kirsebær, epler og plommer får de fra venner og bekjente.

– Dette tror jeg også studenter kan gjøre. Det er mange fruktfylte hager rundt omkring og hvis man spør så tror jeg man får plukke hos folk.

Blåbær, tyttebær, krekling og diverse blomster blir til saft.

– Vi fermenterer safta og lager masse brus hele tiden, det synes vi er artig.

Granskudd og bjørkeskudd blir også plukket. De syltes og brukes deretter i det meste, for eksempel i sauser som smakstilsetninger eller som puré.

– Trøndelag teater har jo et juletre inne, og det trives så godt. Så når vi kommer tilbake fra juleferie så er det knopper, og da plukker vi knoppene rett fra juletreet, ler Evensen.

Norsk mattradisjon

Evensen er glad i norsk mattradisjon og synes de er viktige å ta vare på.

– Det er grunnen til at vi fokusere mye på det man gjorde før. I dag har vi jo det mye enklere med kjøleskap og fryser. Likevel er det dumt å ikke preservere, det er jo så enkelt.

Evensen mener at vi kunne vært flinkere til å ta vare på norsk mattradisjon og gjøre ting fra bunnen av, men skjønner at tiden på kjøkkenet er knapp.

– Verden går jævla fort. Man skal være med på alt og være best i alt, og man har ikke tiden til å fokusere på mat, men jeg synes det er trist.

Mettes studenttips

– Da jeg var student brukte jeg og samboeren min å kjøpe en hel kylling på mandag. Da spiste vi hvert vårt lår. På tirsdag og onsdag delte vi et kyllingbryst. Så kokte vi skroget og lagde suppe. Var det skikkelig knipe så plukket vi kjøttet og lagde kyllingtaco på fredagen.

Evensen tror det er mange som kan bli flinkere til å legge en plan.

– Bare man orker å planlegge litt og bli flinkere til å kjøpe skikkelige grønnsaker så kan man leve godt tror jeg, men man må ville det også. Det er like dyrt å kjøpe ferske grønnsaker som en grandis.

Evensen tror det er mange som er livredde på kjøkkenet. Hun vil oppmuntre studenter til å prøve å hive seg ut i de gledene kjøkkenet kan by på.

– Mange er redde for å gjøre feil, men det tror jeg ikke man kan gjøre. **UD**

Sank og preserve din egen mat

Vær økonomisk, miljøvennlig, og ikke minst trendy ved å sanke og preservere mat.

TEKST: **Henriette Sandberg**

I disse dager er man opptatt av kortreist og økologisk mat, matvaner som sparer miljøet, og for oss studenter er det å få tak i billig mat en viktig faktor. Derfor ønsker jeg å slå et slag for sinking og gamle tradisjonelle måter for preservering av mat.

Spis norsk natur

Det finnes hundrevis av arter i norsk natur som kan spises, og vi har heldigvis få giftige vekster i Norge. Ofte tenker man kun på hagetrær og blåbær, men i og rundt Trondheim kan man finne mye annet også. Eksempler er diverse typer sopp, mange blomster- og plantearter, skudd fra trær og tang, tare og skjell i sjøen.

Sankevett-regler

Noen vekster i norsk natur er som sagt giftige, andre kan føre til allergiske reaksjoner hos enkelte. Vær derfor nøye med å bare plukke de du er helt sikker på at du kjenner igjen, og spis i små mengder første gang. La det også stå noen vekster igjen så de kan komme igjen neste år. Fredede vekster skal ikke plukkes eller skades.

Hva er egentlig preservering?

Ved sinking eller kjøp av mat kan preservering være

fornuftig med tanke på å bevare kvalitet og sikre at maten er trygg å spise. Professor Turid Rustad ved Institutt for bioteknologi og matvitenskap ved NTNU forsker til daglig på protein- og lipidkjemi knyttet til foredling av fisk, lagringsmetoder og endringer i fiskekvalitet.

– Preservering av mat betyr prosesser eller metoder som fører til økt holdbarhet på mat. Det vil si at det bremser eller inhiberer vekst av mikroorganismer, forteller Rustad.

Eksempler på preserveringsmetoder er: kjøling, frysing, tørking, salting, pasteurisering, hermetisering, røking og fermentering, og bruk av tilsetningsstoffer som benzosyre, eddik eller melkesyre.

– Ofte brukes disse i kombinasjon. Melk er for eksempel pasteurisert og kjølt, forteller Rustad.

Rustad kan fortelle at preserveringens historie går langt tilbake i tid. Det er funnet spor etter produksjon av øl i Babylonia 7000 år før vår tidsregning.

– Man hadde ikke kunnskaper om mikroorganismer på dette tidspunkt. Det var simpelthen en empirisk observasjon at noen måter å oppbevare mat på førte til ønskede endringer i matens egenskaper.

HVOR KAN DU FINNE INFORMASJON OM SANKING?

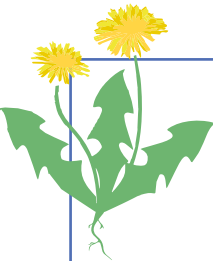
· Norges sopp- og nyttevekst-forbund, med avdeling i Trondheim, opplyser både på nett og på ulike treff.

· Ringve botaniske hage arrangerer seminarer og har sin hage åpen hele året. I fjor arrangerte de blant annet «Hagen rundt på 80 spiselige planter».

· Diverse facebookgrupper som blant annet «Vill mat» opplyser om spiselige arter.

· Gatemagasinet Sorgenfri har spalten «Ugress og ufisk».

· Det finnes også utallige bøker som omhandler hva vi kan spise fra norsk natur.

Dette kan man finne i og rundt Trondheim:

JANUAR

Einebær, tang og tare, blåskjell

FEBRUAR

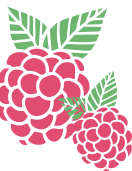
Einebær, tang og tare, blåskjell

MARS

Einebær, tang og tare, blåskjell

APRIL

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre, granskudd, bjørkeskudd, rødskjeller, løvetann

MAI

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre, granskudd, bjørkeskudd, rødskjeller, løvetann, diverse blomster

JUNI

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre, granskudd, bjørkeskudd, rødskjeller, løvetann, diverse blomster

JULI

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre

AUGUST

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre, blåbær, bringebær, tyttebær, rips, plommer, epler, solbær, sopp, rognebær

SEPTEMBER

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre, blåbær, bringebær, tyttebær, solbær, sopp, epler, rognebær

OKTOBER

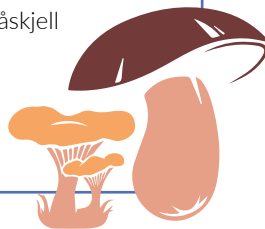
Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre, sopp, tyttebær

NOVEMBER

Einebær, tang og tare, blåskjell, gjøksyre

DESEMBER

Einebær, tang og tare, blåskjell

Sylting

Har man en syltelake kan man sylte nærmest alt, sier Mette Beate Evensen. Begynner noen gulrøtter eller en løk å bli litt slappe kan man sylte dem istedenfor å kaste. Syltede grønnsaker kan brukes til blant annet salat eller wok. Om man skal sylte frukt er det lurt å lage en sukkerlake i stedet for en syltelake med eddik. Man må være nøye med å rengjøre redskapene, ellers sier det «kaboom».

– Når vi sylter frukt eller grønnsaker, så varmebehandler vi. Dermed drepes en del av mikroorganismene. Videre tilsetter vi sukker som senker vannaktiviteten. Det vil si at det blir litt vanskeligere for bakteriene å vokse. Når vi heller det over på rene, varme glass, lukker det helt tett, og fjerner tilgang til luft, så stopper det også en del bakterier, forklarer Rustad.

Syltet frukt og annet er også vanligvis naturlig surt eller tilsatt litt syre eller sitron for å bedre gelningen. Dette gjør også sitt til at det blir mer lagringsstabil.

Fermentering

Fermentering betyr å leve uten luft. Begrepet ble brukt for første gang av Louis Pasteur rundt 1860. Når man fermenterer matvarer gjør man en kontrollert virkning av utvalgte mikroorganismer.

– Dette gjør man for å endre matens tekstur eller konsistens, konservere maten ved at mikroorganismene produserer syrer og, eller alkohol i

maten, og danne smaks- og luktstoffer i maten, forteller Rustad.

Fermentering har vært gjort i tusenvis av år og har nylig blitt mer trendy. Mange brygger for eksempel sitt eget øl.

– Fermentering er en metabolsk prosess der karbohydrater og beslektede forbindelser blir oksidert, samtidig som energi frigis i fravær av ytre elektronakseptorer, forklarer Rustad.

FOTO: Henriette Sandberg

Hjemmelaget sitronbrus

Ingredienser:
- 3 økologiske sitroner
- 8 ts sukker
- 6 dl vann
- Stort lufttett glass
- Lufttett glassflaske

Slik gjør du:

1. Steriliser glasset enten ved å koke det eller ha det i ovnen. Avkjøl glasset.
2. Vask sitronene og del de i to. Klem ut saften oppi glasset og legg de klemte sitronene i glasset.
3. Tilsett sukker og vann. Lukk godt igjen.
4. La glasset stå på benken i tre dager, eller til det begynner å boble.
5. Sil av og ha saften på lufttette, sterile glassflasker. Det kan være du må tilsette mer vann, men smaken skal være søt da fermenteringen «spiser» opp sukkeret. La flasken stå tre-fire dager i romtemperatur. Sjekk jevnlig. Det kan ta opp mot ti dager før du får skikkelig bobler.

Interessert i flere oppskrifter?
Les hvordan du lager kimchi og
bringebløt på underdusken.no

Syltelake til grønnsaker

Ingredienser:

- 1 dl eddik
- 1 dl sukker
- 3 dl vann

Slik gjør du:

1. Bland alle ingrediensene og kok opp laken.
2. Ha i grønnsaker etter ønske. La de trekke til de blir møre. Ikke alle grønnsaker trenger å trekke så lenge.
3. Ha grønnsakene og laken på varme, rene sylteglass. Avkjøl i vannbad fra kokende tilstand. Når de er helt kalde er de hermetisert og holder seg lenger enn studietiden din.
4. Det er viktig å være nøye med hygien!

IT
SYKEPLEIE
JUSS OG
SAMFUNNSFAG
LOGISTIKK
ØKONOMI
VERNEPLEIE
SPORT

MASTERGRAD HØSTEN 2017?

Studier ved HiMolde gir deg **unik og etterspurt kompetanse** innen **økonomi og logistikk**.

Høgskolen i Molde skal være en møteplass for kunnskapsbygging, der studenter og forskere skal kunne få utvikle sitt talent og sine faglige interesser i et åpent og attraktivt miljø. Med vårt fokus på kvalitet, nærhet og fleksibilitet ønsker vi å leve opp til visjonen vår "Annerledes og bedre".

Mastergradsstudier:

- Master i samfunnsendring, organisasjon og ledelse
- Master i økonomi og administrasjon
- Erfaringsbasert master i logistikk
- Master of science in logistics
- Master of science in petroleum logistics
- Master of science in sport management

SØKNADSFRIST 15. APRIL
www.himolde.no

Høgskolen i Molde
Vitenskapelig høgskole i logistikk

Kulene på bordet

Trondheim Snooker er størst i landet på sitt felt. Nå vil de nå ut til byens studenter.

TEKST: Audun Fegran Kopperud | FOTO: Hedda Rysstad

Trondheim Snooker så dagens lys i 2010. Sunnmøring og daværende fysikk- og matematikkstudent Odne Oksavik hadde blitt introdusert for sporten på Dora av broren sin. De var en studentgjeng som spilte en stund, men ettersom folk var ferdige med studiene og flyttet, ble de færre og færre. Oksavik hang opp lapp der han spurte om folk kunne være interessert i å starte en snookerklubb. Ti gutter tok kontakt og det hele var i gang.

– Det var mest fokus på fortjeneste og salg på Dora. Etter hvert krevde vi ganske høyt nivå på bord og utstyr, og fant ut at vi måtte starte for oss selv for å få til det bra nok, forteller Oksavik om tiden i 2012 da beslutningen om å finne egne lokaler ble tatt.

Snookerbord er ingen billig investering, så for å få til dette måtte de ta opp lån.

– Vi fem som starta klubben stilte oss selv som kausjonister, og så kjøpte vi disse bordene fra England, forteller klubblederen ivrig.

– Det som gjør snooker morsomt å drive på med er at det er veldig krevende og man har en usedvanlig bratt læringskurve, forteller Oksavik.

Navnet «snooker» ble brukt om førsteårskadetter i den britiske hæren som var stasjonert i India på 1800-tallet. Spillet med samme navn oppstod også her. Bordene er større og ballene mindre enn i spillet de fleste i Norge feilaktig kaller biljard.

– Dessuten handler det ikke bare om å senke kuler, slik mange tror, man kan også spille såkalt «safe», som vil si å gjøre det vanskelig for motstanderen, legger han til.

Størst i Norge

I dag er Trondheim Snooker Norges største snookerklubb, både i antall medlemmer og bord. Driften finansieres med støtte fra idrettsforbundet og medlemskontingent.

– Det ble veldig dyrt på Dora, for da betalte ►

OM BILJARDSPILL

• Biljard: Samlebetegnelse på tre ulike spill der man bruker en kø for å støte kuler.

• Pool: Det vi på folkemunne kaller biljard. Finnes på de fleste puber rundt om i verden.

• Carambole: Spilles på et bord uten hull. Man får poeng ved å treffe de to kulene man ikke støter på eller ved å treffe vantet. Spillet er for øvrig oppkalt etter frukten carambole, som vi på norsk kjenner som stjernefrukt.

• Snooker: Spilles på et mye større bord enn pool, med mindre baller. En av kanalen Eurosports beste seersporter. Veldig populært i Storbritannia, og voksende i Kina.

VIL NÅ UT: Leder for Trondheim Snooker, Odne Oksavik håper at flere studenter får øynene opp for snooker.

– Spiller man «safe», handler det ikke om å senke kuler, men om å gjøre det vanskelig for motstanderen, forteller Oksavik.

man for hver time. Her betaler man en månedsavgift, så prisen blir jo en helt annen hvis man er her en del, sier Oksavik.

Klubben har rundt 40 betalende medlemmer, noe som avhenger litt av årstidene. Vinteren er høysesong for snooker, mens det om sommeren går litt dårligere.

- Det er ganske stor spredning i alder på medlemmene. Alt fra fjorten til seksti år, forteller han.

Han forteller at klubben ønsker å nå ut bredere enn de har greid til nå. Kun et fåtall av medlemmene er studenter, og de er ingen aktive jenter.

- Det er litt synd da. Vi ønsker flere kvinnelige snookerspillere i Norge, så alle er velkomne til klubben, forteller Oksavik.

– Bedre med snooker enn deltidsjobb

– Jeg har drevet med biljard (pool) siden barndommen og satsa aktivt fra tredjeklasse videregående, forteller Audun Risan Heimsjø.

Geografistudenten er en av klubbens aller beste spillere. I fjor ble han bestemann på rankingen i hele Norge.

- Jeg tok et par medaljer i EM, men nådde ikke helt opp, så da gikk jeg over til snooker, legger han til.

Heimsjø forteller at den viktigste utviklinga i biljardsport skjer når man er ganske ung.

- Man kan se hvem som som kommer til å bli best ganske tidlig. Hvis man ikke får nok progresjon fram til man blir cirka tjue år, går det ikke like fort etterpå. Det var nok en viss tvil der selv om jeg nådde ganske langt. Da går det egentlig ikke, medgir Heimsjø som grunnen til at proffdrømmen ikke ble satset videre på.

Nå kombinerer han snooker med geografi-studier på Dragvoll, og stortrives med hverdagen sin.

- Trondheim Snooker er litt av grunnen til at jeg har valgt å studere her. Forholdene er fantastiske og klubben er den beste i Norge. Dessuten er det nært Dragvoll, sier han fornøyd.

Heimsjø har reist med landslag i pool fra han var tretten år, og synes det nå er veldig deilig med litt roligere omstendigheter når han nå har bosatt seg som student i hjembyen.

- Det er bedre å kombinere studiene med snooker enn deltidsjobb, sier han og humrer.

Vil nå ut til flere studenter

Trondheim Snooker har et brennende ønske om å verve flere studenter. Oksavik forteller om plakater som har blitt hengt opp både på Dragvoll og Gløshaugen, men han mistenker at nye plakater fort har satt de i skyggen.

- Jeg var lenge student i Trondheim selv, og da var det mange som ville være med å spille, forteller Oksavik mimrende.

Han forteller at når folk kommer for å prøve, blir de fort «solgt». Oksavik mener at alle er redd for at det skal være så vanskelig, men når de først prøver, så er det veldig gøy.

- Snooker er nesten litt som meditasjon, når man bare står og trener, sier Oksavik og smiler. **UD**

Trondheim Snooker arrangerer NM i snooker 25-28. mai i sine lokaler på Moholt.

BRA FORHOLD: Audun Risan Heimsjø kombinerer heller studiene med snooker, enn deltidsjobb.

Sportsredaksjonen gir rødt kort til:

RUSSLAND 2018

Det norske fotballmagasinet Josimar Fotballblad imponerer på nytt. Nå har de avslørt at Russland bruker arbeidere fra Nord-Korea til å bygge Zenit Arena - en arena som skal stå klar til fotball-VM i 2018. En ble funnet død i en container utenfor stadion. Qatar burde passe seg for konkurranse om antall døde arbeidere.

TV 2

Etter at tv-kanalen mistet rettighetene til Eliteserien, har det vært usikkert hvordan de vil dekke norsk fotball. Det har vært klart at FotballXtra vil bestå, men hvordan sende mål og høydepunkter de ikke har rettigheter til? I løpet av to og en halv time med FotballXtra skal de nå avbryte med Sportsnyhetene fem ganger. De to resterende timene blir brukt på reklame.

SAIH

Studentenes og akademikernes internasjonale hjelpefond har i det siste publisert flere kjempekleine videoer hvor de går i supporterutstyr og regelrett heier på utdanning. Med kamprop som «stiller spørsmål til professor'n» og «olé, olé, olé, olé, fri presse» forsøker de å fremme kvalitet i studentdemokratiet. I stedet setter de fotballsupportere i et dårligere lys enn Enga Casuals og Heysel-tragedien sammenlagt.

Du kjøper. Du gir.

Vet du at når du handler noe godt fra noe godt fra Kavli og Q-Meieriene, gjør du samtidig en god handling? Overskuddet går til Kavlifondet, som støtter humanitært arbeid, forskning og kultur. Kavlifondets gaver skaper store ringvirkninger. Takk for bidraget! Se hva du gir til på kavlifondet.no

VÆRNES - EKSPRESSEN

Værnes – Solsiden – Royal Garden – Dronningens gate D2/Torget – Scandic Lerkendal – Moholt – Nardo – Nidarvoll

DIREKTE EKSPRESS
raskest Værnes - Trondheim Sentrum

UNIBUSS EKSPRESS

Ingen stopp før SOLSIDEN

Du finner oss på Plattform A7

Billigst med nettbestilling:
www.vaernesekspresen.no

SØNDAG 11. JUNI 2017

TOPP7

TRONDHEIMS RÅESTE TUR

Meld deg på:
www.topp7.no

T.T. Trondhjems Turistforening

DEBATT

Under Dusken tar gjerne imot leserbrev. Lengden på et innlegg begrenses til mellom 1800 og 3500 tegn inkludert mellomrom. Vi forbeholder oss retten til å redigere og forkorte innlegg. Vi gjør oppmerksom på at innlegg også vil være tilgjengelige på underdusken.no.

Kontakt debattredaktør Kjell Robin Skyberg Eikrem på debattredaktør@studentmediene.no

ILLUSTRASJON: Christian Høkaas

EØS – Fortsatt like viktig for Norge

EØS er blant de viktigste avtalene Norge noen gang har inngått, og for å løse framtidens utfordringer vil løsningen være mer samarbeid skriver Caspar Martens Kerr i et svar til Ole Jørgen S. Abrahamsen og Håkon Edøy Hanssen.

 CASPAR MARTENS KERR
Politisk nestleder, Høyres Studenter Trondheim

I Under Dusken nr. 6, 2017 sender Ole Jørgen S. Abrahamsen og Håkon Edøy Hanssen et skudd fra ytre venstre rettet inn mot Europasamarbeidet vi har vært med på å bygge siden andre verdenskrig. Selv om formålet med dagens EU- og EØS-avtaler heldigvis er mer enn kun å stabilisere internasjonale forhold, synes jeg det er historieløst å ønske seg vekk fra samarbeid og et europeisk fellesskap. Når man handler med hverandre på tvers av landegrenser, følger felles standarder og jobber mot samme overordnede mål om en bedre verden, vil man også se at man virkelig står sterkest sammen. At noen ønsker seg ut av et slikt fellesskap for handel, utdanning, forskning og utallige flere viktige områder er for meg vanskelig å forstå. Likevel, siden det er noen som vil ut av EØS, er det viktig å sette seg inn i konsekvensene det vil innebære.

Dersom vi skulle melde oss ut, må vi først være klar over alle godene vi mister. Enkle ting som kvalitetskontroll av laks og samkjøring av det

europeiske strømnettet er saker som plutselig blir vanskelige og kostbare uten en felles plattform. Verdens største forskningsprosjekt, Horisont 2020, kan vi delta i takket være avtalene vi har i dag. Uten EØS-avtalens Erasmusprogram hadde heller ikke det å studere i Europa vært i nærheten av like lett eller rimelig som det er i dag. At alle våre største handelspartnere er EU-medlemmer, betyr også at om vi melder oss ut, har vi ingen steder å selge produkter uten å møte ødeleggende tollmurer. Det vil få store negative konsekvenser for næringsliv over hele landet.

Det andre vi må være klar over er at hvis vi først melder oss ut, er det ikke nødvendigvis noen vei tilbake til EUs indre marked. «Vi kan jo bare falle tilbake på gamle avtaler og gjøre noen nye med EU, og få en Sveitsisk modell i stedet», er i korthet Abrahamsen og Edøys løsning. At Sveits og Norge er industrimessig to veldig forskjellige land med helt ulik geografisk beliggenhet, ser ikke ut til å ha festet seg hos dem. Å falle tilbake på tidligere avtaler er heller ikke noen god strategi, på samme måte som at du ikke henter en skrivemaskin fra bestefars loft om pc-en slutter å fungere. Å få til enkelte andre avtaler kan riktignok være mulig, men vi kan ikke håpe på

noe i nærheten av like gunstig som EØS-avtalen. Både den og Sveits' avtaler ble framforhandlet på 90-tallet av sju ikke-medlemmer med tolv medlemsland. Nå er det 28 EU-medlemsland og kun Norge, Island og Liechtenstein igjen i EØS. Når man i tillegg husker at EU ikke er i perlehumør for reforhandlinger på grunn av den nært forestående Brexit, blir det naivt å tro at en ny avtale kan gi oss bedre vilkår enn vi allerede har.

Så, med disse gode argumentene for EØS: Er avtalen perfekt? Naturligvis ikke. Den har, som alle avtaler, også sine svakheter, og er forhåpentligvis langt fra det største vi skal håpe på å oppnå. Det som derimot er ganske tydelig, er at i dagens verden finnes ingen bedre alternativer. Det er ingen avtale som har hatt, og en god stund framover kommer til å ha, like stor positiv innvirkning for norske arbeidsplasser, studenter og reisende som EØS-avtalen. Selv om medlemskapet pålegger oss å ha bedre drikkevannskvalitet, å bruke bilbelte og å være en del av et samlet Europa, synes jeg vi alt i alt skal være ganske fornøyde. EØS er allerede blant de viktigste avtalene Norge noen gang har inngått, og for å løse framtidens utfordringer vil løsningen være mer samarbeid, ikke mindre.

STUDENTKVITTER
Følg oss på twitter.com/dusken.no

... at Erna bare: "Vi jobbet med for mange tunge tema den siste tiden, at nå skal vi heller gå til valg med temaet #fest" #samfundsmøte @Spitposten

Smilende sjåfør med kinnskjegg dro nettopp en sladd med leddbussen på vei ned fra Dragvoll, peak buss i Trondheim @hoow

Dragvoll var i sin tid starten på det som skulle bli en by utenfor byen. Gjett om det var vellykka da... #dødt på campus #styrevalg @Melfjord

Globalt trues studentaktivister som kjemper mot kommersialisering av utdanning. Skummelt at kommersialisering er på fremmarsj i Norge også @ingamnr

I Bosnia har ikke familien min rå til å ta høyere utdanning - la det ikke bli realiteten for Norge også #stoppskolepenger #splm17 #lmnso @ldajodanovic

Gratulerer til @MatsBeldo som ny leder for @Studentsnakk Ser frem til diskusjon, samarbeid og masse, masse mas om #studentkravet @konservativ

... at der er ting som tyder på at helseskader er skadelige #samfundsmøte @Spitposten

Jeg har tilbragt 5 år på Dragvoll og 2,5 år på Gløs. Har sett langt mer merkelige saker fra sistnevnte. @stinethor

Her om dagen løste en foreleser bølgelikningen og det var vakkert. Gløs gjør ting med meg. @emlatbyg

Takk til alle som har fulgt kampanjen de siste to ukene! Heia akademisk frihet! #studentsatrisk @SAIHTrondheim

Vi har blitt tildelt 2 nasjonale priser for de miljøvennlige studentboligene i massivtre på Moholt – Tusen takk! @SitSnakk

Blir imponert over engasjementet og kunnskapen til #reddkjellerne, studentfrivilligheten i Trondheim er uvurderlig! @ldajodanovic

SAMFUNDETLEDER

Gabriel Qvigstad, leder ved Studentersamfundet i Trondhjem

ILLUSTRASJON: Øyvind Opsahl

Kunnskap og akademia skal være grenseoverskridende

«Students at Risk» burde bli et permanent initiativ, og innføring av skolepenger for internasjonale studenter er et steg i helt feil retning.

På 1990-tallet ga Studentersamfundet gratis medlemskap til studentflyktninger fra Bosnia. Dette betydde at de hadde et sted der de ikke ble definert ut ifra deres bakgrunn. Et sted de hadde muligheten til å få fri fra tankene om det de hadde opplevd, og kunne treffe likesinnede studenter. Det handlet om å bryte ned barrierer.

I 2015 kom det 30 000 personer på flukt fra krig og fattigdom til Norge. Hva var grunnen til at de studentene som kom fra Syria til Trondheim ikke fikk medlemskap som bosnierne gjorde 25 år før? Var det fordi vi ikke ville det denne gangen? Hadde vi glemt at dette var en mulighet? Eller var det rett og slett på grunn av at vår mentalitet og vårt syn på flyktninger har endret seg? Barrierene er fortsatt til stede.

Studenter står opp for internasjonal solidaritet, både i Trondheim og i resten av Norge. I nyere tid har vi ISFiT, som samler 500 studenter fra 100 ulike land, og som binder verden tettere sammen. Samfundet vedtok for to uker siden at vi krever at ordningen «Students at Risk» skal bli permanent.

Utallige studentorganisasjoner jobber for det tåketete formålet: At verden skal bli et bedre sted. Dette bryter faktisk ned barrierene.

Det er ikke nasjonal bakgrunn som skal bestemme om det skal koste penger å studere i Norge eller ikke. Kunnskap og akademia skal være grenseoverskridende, og da blir det for dumt å bygge opp tollbarrierer for å utdanne mennesker. Studentersamfundet føyer seg med dette inn i rekken av organisasjoner som er imot innføring av skolepenger for internasjonale studenter.

Da handler det om å spørre seg selv: «Gjør jeg nok?» Personlig har jeg stilt meg selv dette spørsmålet, og kommet fram til et pinlig «nei, gjør nok ikke det gitt». Førte denne innrømmelsen til en positiv endring hos meg? Svaret på det spørsmålet er dessverre og beklageligvis også nei. Jeg får prøve igjen og se om jeg har blitt et litt bedre menneske siden sist jeg besvarte spørsmålet. Herfra kan det bare gå oppover. Langsamt opp stigen, tittende over kanten av muren. Det er ikke så langt ned her. Jeg blir nok ikke skadet av å hoppe over.

Vintagefanatikerne

Sophia og Ivar bryr seg ikke om å passe inn, og synes ikke du skal det heller.

TEKST: Mari Tellefsen Wigdel | FOTO: Hans Fredrik Sunde

Et lyst, lite lokale i Brattørgata er fargerike klær fra flere tiår hengt opp på stativer. Vesker, kapper og en kjole henger på veggene, og gammel musikk er å høre fra anlegget. Hvite ballonger i taket minner om en åpningsfest som er forbi. Lukten av vintage er svak, men til stede, og forteller om individuelle historier i hvert plagg.

Jeg er ikledd en sprutgrønn jakke som ble kjøpt på et Prisløs-marked på Antikvariatet for halvannet år siden. Når Sophia får vite det, lyser ansiktet opp.

– Den husker jeg. Jeg har autistisk hukommelse når det kommer til klær. Jeg husker alt, og drømmer om plaggene innimellom, sier hun og ler.

Ivar, kjæreste og prisløspartner, legger til på ivrig bergensk:

– Det er helt drøyt, faktisk. Jeg kan nevne en t-skjorte, uten å fortelle noe om detaljene, men hun husker den uansett.

Kjæresteparet Sophia og Ivar deler lidenskapen for vintage og gjenbruksklær, og slik har det samlet seg opp en mengde klær hjemme hos dem. I dag har Sophia på seg svarte klær og bryter det ensfargede med sin sterke, røde leppestift. Ivar er ikledd en naturfarget skjorte og en bukse som står i stil, men skoene er store og i sprikende farger.

MED LIDENSKAP FOR GJENBRUK.

En kveld drakk Sophia vin med en venninne og diskuterte klesmengden, og de ble enige om å kutte den ned. Det meste av klærne gikk til Fretex, men det var noen plagg de ikke klarte å kvitte seg med. Det var plagg med en helt spesiell historie og en helt unik følelse. De ønsket ikke å kaste klærne i en container og håpe på at de fikk et nytt liv, de ville se det skje.

Da Sophia var på reise til Cape Town fikk hun en opplevelse som hun ville ta med seg tilbake til Norge.

– På en kafé eller pub var det samlet flere selgere som solgte vintageklær. Det var stappet med folk, det

SOPHIA JOHANSSON

Alder: 26.

Hjemsted: Arendal.

Studerer: Sosielt arbeid.

IVAR DJURHUUS

Alder: 26.

Hjemsted: Bergen.

Har studert: Musikkteknologi.

DET UNIKE PLAGGET. For Sophia er hvert eneste plagg en egen liten kjærlighetshistorie. Det er alltid noe helt spesielt med hvert enkelt plagg.

– Det kan være en søm, et materiale, knappene eller kragen som vekker spenningen i meg, sier hun med varme.

Likevel er de nødt til å tenke over hva som faktisk selger, og Ivar forteller at de etter hvert har fått mer forståelse for hva folk liker.

– Det er noen klær vi synes er utrolig kule, men som ingen andre liker, sier Ivar.

Da legger Sophia til:

– Men det er aldri noe som ingen vil ha. Plutselig kommer det inn noen og elsker den spesielle tingen.

Stemmen til Sophia akselererer av iver når hun forteller et eksempel på et en slik ting.

– Vi hadde et par Buffalo-sko som helt åpenbart var falske.

Hun viser med hendene hvor høy platå skoene hadde.

– De var av semsket skinn og var jævla tacky. De hadde vi lenge, men en dag kom ei jente inn og elsket dem med en gang. Hun hadde allerede funnet ut hvilke antrekk hun ville kombinere skoene med.

Ivar og Sophia ler og ser på hverandre.

– Det er når vi har kjøpt inn et vågalt plagg, et wild-card, at vi får et rush når noen faktisk kjøper det, og da vanligvis også elsker det, sier Ivar som holder hendene på lårene og nikker mens han prater.

Sophia forteller at en venninne av henne er hennes største inspirasjon.

– Hun har veldig få plagg i klesskapet sitt, og hun har en historie til hvert eneste plagg. Hun verdsetter hvert eneste ett.

Sophia later som hun danser mens hun sitter, og imiterer venninnen med en tullete, pompøs tone.

– «Denne kjooooolen danset jeg i på en takterrasse i Barcelooona!». ►

INNOVASJON: Sophia og Ivar har lyst til å røske ved de faste konvensjonene, være nytenkende og ikke ha så mange begrensninger.

INNENFOR SAMFUNNETS RAMMER. Sophia vokste opp på en familiegård i Arendal, et lite bygdesamfunn som hun opplevde som veldig normkonformt.

- Da jeg var ung gikk jeg i merker som Jean Paul, og mamma var veldig opptatt av vi ikke skulle skille oss ut.
- Det var først når Sophia flyttet ut at hun fant mer ut av hvem hun selv var.
- Det er en spenning å kjøpe klær for sin egen del, uavhengig av form og størrelse. Jeg var så irritert over at alle på juleballen hadde samme bikkjolen.
- Mens Sophia ble kledd i klær for å gli inn i mengden, ble Ivar en arving av sine eldre brødres klær.
- Det var allerede vintageklær da jeg var så ung, men da følte jeg meg som en klovn og alle lo av meg. Det var ikke før etter videregående at jeg begynte å gå på Fretex. Jeg gikk dit først fordi det var praktisk som fattig student, men etter hvert ble det gøy å finne unike ting og kunne kjøpe seg veldig god kvalitet til en billig penge.
- Sophia og Ivar bodde sammen i Bergen, og de flyttet opp til Trondheim for fire år siden da Ivar skulle begynne på musikkteknologistudiet ved

NTNU. Sophia ville egentlig bli igjen i Bergen, fordi hun opplevde Trondheim som veldig normkonformt, og fordi det minnet veldig om Arendal.

- Her føles det som mange er lukkede og like i stilen, og ikke digger å være unik og skille seg ut. Det er også et stort fokus på hvilken gruppe man tilhører, i motsetning til i Bergen hvor alle blir sett på som individer.
- Ivar nikker anerkjennende.

– Det var allerede vintage-klær da jeg var så ung, men da følte jeg meg som en klovn og alle lo av meg.

IVAR DJURHUUS

Sophia legger vekt på viktigheten av å se innover i seg selv og finne ut av hva man liker, og ikke være så opptatt av hva alle andre gjør.

- En slik ytre faktor er størrelser, jeg føler at mange jenter henger sitt selververd opp i hvilken størrelse de er i. Derfor klipper vi bort størrelsene her. For Sophia har Prisløs vært en frigjøring.

- Vi ble veldig overrasket over hvor mange flotte, fantastiske og vakre mennesker som kom på det første markedet. De har vært så innelukket i gjengene sine, så vi har ikke sett dem, sier Sophia.
- Om stilen til folk i Trondheim bruker de beskrivelsene fornuftig og praktisk.
- Jeg har hørt at man er nødt til å gå i allværsjakke, dongeribukse og raske sko på Gløshaugen, sier hun og ler.
- Sophia har også reagert på hvor lite som skal til for at man blir sett på som en freak, fordi alt skal være så nedtonet.
- Folk på Dragvoll blir sett på som freaks, men stilen der er ikke spesielt frikete.

PRISLØSERE. – Vi har benyttet oss av anledningen til å samle inn unike plagg når vi har vært på reise. Folk vi kjenner eller som vi møter kjøper også inn plagg som vi kjøper av dem, og så sann samler det seg opp, forteller Ivar.

Sophia forteller om konseptet «prisløser».

- Hvem som helst kan komme inn med plagg til butikken. Vi har fått meldinger av folk som forteller at de skal ut og reise, og planlegger besøk i vintagebutikker. De lurar på om de skal kjøpe klær

UNIKE PRISLAPPER: På hver prislapp står det noe om plagget, som hvor det kommer fra, for å gi det sjel.

de finner som hadde passet Prisløs, så vi kan kjøpe de av dem. Det er vi gira på, sier Sophia.

- Vi stoler på at folk finner noe av god kvalitet som vi kan selge, men det har hendt at vi har måttet avvise mennesker som har kommet inn her, sier hun mens ansiktet knytes sammen, og hun kikker bort på Ivar som møter blikket med et hjertelig smil.
- En eldre kvinne kom bort til oss på et marked og fortalte at hun redesignet vesker. Da tenkte vi: dette er fett. Hun kom innom og hadde med seg vesker som var laget av bildekk med brukte bokser inni som foring. Det var forbanna stygt, sier Sophia og ler høyt.

REDESIGNKURS. De forteller at de har tenkt på hvor passive folk har blitt.

- Spesielt med tv-en hvor man sitter og blir eksponert for ekstremt mye, og da blir man apatisk og metta. Det eneste man kan gjøre er å skifte kanal, ellers blir man en slave for noe som allerede er blitt produsert, sier Sophia.
- Man får ikke skape, utvikle og føle mestring for seg selv. Man blir fremmedgjort for produkter og ting, blant annet klær.

Sophia trekker fram ferdigmaten som et eksempel på å bare forholde seg til resultatet.

- Det er blitt altfor normalt å kjøpe ferdigmat i stedet for å lage det fra bunnen av. Vi kjøper til og med ferdigblandet krydder. Man blir fjernet fra prosessen og får bare fokus på resultat.
- Redesign av klær er for Sophia og Ivar en måte å endre dette på.
- Det handler om å se på klærne fra et annet perspektiv, eller for eksempel en gardin, og tenke: Hva kan vi skape her?
- Prisløs har arrangert redesignkurs, hvor Sophia observerte at alle satt med en følelse av at de ikke kunne sy og lage klær.
- Da føler man en avmakt, den har jeg også kjent på. Men etter to og en halv time holdt de på å lage sin egen bomberjakke. De fikk alle sjokk over den enorme progresjonen. Det er fordi det er dritlett, man har bare ikke gjort det før, ikke blitt eksponert for det, sier Sophia med heva bryn og med hender som gestikulerer.

MAT, KLÆR, TE, OG KAFÉ. Sophia synes det er dumt at folk først må dra innom Starbucks hvor de kjøper seg en Frappuccino, før de går inn-

om alle kjedebutikkene, og så setter seg ned på en restaurant.

- Vi vil komprimere alt i ett, slik at man ikke er nødt til å stresse rundt.

De forteller ivrig om hvordan de har holdt konsert i butikken, og planlegger å gjøre det flere ganger. I tillegg tenker de på å åpne en kafé i butikken. De tenker å ha fokus på te av kvalitet, i stedet for kaffe, siden Trondheim allerede er så gode på det.

- Vi vil gjerne ha te fra hele verden, men med japansk te og stil som inspirasjon. Vi prøver å rekruttere mennesker som har en lidenskap for te, slik at de kan bidra. Vi tenker å ikke ha kaféen åpen hele tiden, men når de kan og vil.

En stor plastboks fylt med britisk Twinings-te står plassert på bordet. Sophia forteller om hvordan de ønsker å ha te av kvalitet på den framtidige kaféen deres. Ivar forteller at han har lest at den tetypen egentlig er støv fra bakken som blir til under selve teproduksjonen. Store kompanier kjøper opp testøvet billig.

- Det er jo ekte gjenbruk så det er jo den type te dere burde selge, skyter fotografen inn, og rommet fylles med latter. **UD**

Verdiskaping på gateplan

I mange år har Lademoens beboere kjempet for miljøgate i Innherredsveien. De håper prøveprosjektet som snart er i gang kan hindre befolkningsflukten fra bydelen.

TEKST: Jahn Ivar Kjolseth | FOTO: Anniken Larsen, Jahn Ivar Kjolseth, Lasse Georg Tonnessen

ENSIDIG SYN PÅ BOMILJØ: Jan Olav Straume mener det er to forskjellige verdener å utvikle en urban by mot utvikling av forsteder.

ALDRI OPPLEVD NOE UBEHAGELIG: Jentekollektivet har møtt folk fra Trondheim som forteller at de aldri fikk lov til å gå gjennom Lademoen da de var yngre.

RIK HISTORIE: Nederst i Ulstadløkkveien og langs Anton Kalvaas gate ligger de gamle arbeiderboligene «Boligan»

VIL SAVNE LADEMOEN: – Folk i området virker genuint interesserte i hvem du er og hva du driver med, sier Truls Fjeseth.

Lademoen Vel er bydelens egen velforening og skal tale beboernes sak. I 2014 startet de kampen for miljøgaten de ble lovet av kommunen og fylkeskommunen da Strindheimtunnelen skulle åpnes. Prøveprosjektet er nå underveis, og det er en fattet gjeng som sitter på den lokale restauranten Ladejarlen, som ligger langs firefeltsveien. De har fortsatt ikke mottatt en eksakt dato for oppstarten av prosjektet.

– Vi føler oss ikke trygge før snora blir klippet. Vi jubla jo 18. juni for snart to år siden også, forteller leder Jan Olav Straume.

Straume, Olav Sjelmo og Silje Salomonsen sitter alle i velforeningsstyret, og forteller om en lang politisk prosess som har krevd mye nødvendig tid. Sommeren 2015 ble det klart at Lademoen skulle få tofeltsvei i Innherredsveien etter en enighet mellom flere av partiene i bystyret. Det følgende året ble det derimot ganske taust.

– Det har vært to intense år, hvor alle triksene i boka har blitt brukt for å forsinke prosessen. Hovedsakelig gjennomført av politikere som ikke hadde helt oversikt over situasjonen, sier Sjelmo.

Det var hovedsakelig uenigheter mellom

kommunen og fylkeskommunen som stakk kjepper i hjulene for prosessen. Vedtak vedrørende byutvikling skal tas av kommunen, men i dette tilfellet er det fylkeskommunen som eier Innherredsveien og kollektivtrafikken som går gjennom.

Sjelmo påpeker at avgjørelser som er koblet til Miljøpakken ikke blir tatt i bystyret, men at det er et lukket forum med representanter fra kommunen, fylkeskommunen, og Vegvesenet som jobber med det.

– Det er ikke underlagt politisk kontroll som vi er vant med. Så det har vært rart å forholde seg til et byprosjekt hvor du møter politikere som har like lite peiling på hva som skjer som deg selv, sier han.

EN BARRIERE MELLOM BYDELENE. Helt siden tidlig på 2000-tallet, da planleggingen av Strindheimtunnelen startet, har det vært snakk om å gjøre Innherredsveien om til miljøgate. I tillegg til tunnelen ble Nyhavna, Brattøra og Nordtangenten, som går på utsiden av piren og sammenbinder Ila og tunnelen, utbygget for å avlaste Innherredsveien og minimere gjennomfartstrafikken fra øst. Da alt stod ferdig hadde planene for Lademoen endret seg.

– Etter både åpningen av Nordtangenten og

Lademoen

- Bydel i Østbyen
- Avgrenset av Strandveien, Stiklestadveien, Jarleveien, Meråkerbanen, og Thomas Hirsch' gate.
- Økning i industri etter åpningen av Meråkerbanen i 1880-årene.
- Ble innlemmet i Trondheim i 1893. Fikk da innlagt kloakk og murtvang.
- Består i dag av mange små og til dels rehabiliterte leiligheter.

Kilde: WikiStrinda / Trondheim Byleksikon

tunnelen så virket det ikke som om det som ble vedtatt tidligere var så viktig lenger. I tillegg til trafikkstøy og eksos gjør smale fortau og rekkverk det vanskelig for gående og syklistene å samferdes i området, forteller Straume.

I tillegg skaper en firefeltsvei en barriere mellom bydelene Lademoen og Møllenberg.

– Får vi bort to av kjørefeltene og gelenderne langs fortauene, så binder vi bydelene tettere sammen. Med den trafikkløsningen vi har nå er Lademoen og Møllenberg nesten som El Paso og Juárez, sier han og humrer lett.

FOR TRANGT. Straume forklarer at hos en urban bydel er tilbudet mer flersidig enn i forstedene. I det urbane bomiljøet lever man på mange måter mye mer utenfor hjemmet enn de som bor i forsteder, og det preger da livsmønstrene og kravene til livskvalitet og bolyst.

Sjelmo legger til at det virker som det er vanskelig for noen å merke forskjellen mellom et nabolag og områder som kan regnes som en del av sentrum.

– Det virker som om folk tenker at der du bor, der skal du sove og spise måltider. Ikke noe mer, sier Sjelmo.

Straume, Sjelmo og Salomonsen er klare på hvordan Lademoen med miljøgate burde være: Ikke et sted hvor folk flytter fra etter noen år, men en bydel hvor folk ønsker å bo.

– De som har vokst opp her og bodd her over lengre tid flytter ikke. Det er jo de unge voksne som flytter hit og etter hvert stifter familie som ser seg etter andre steder å bo fordi det blir for trangt, sier Sjelmo.

Straume tror på sin side at mindre leiligheter som man finner på Lademoen vil være i vinden framover.

«Unga i dag tåle vel å ligge i køysenger igjen. Det gjør no æ», sier han bryskt.

– Et barnerom til hver og et ekstra lekerom, det går jo ikke an. Det å ha svære hus og leiligheter er ikke det som trekker folk i samfunnet lenger.

Salomonsen nikker enig.

– Jeg tror Lademoen passer inn i tida sånn sett. Straume lener seg framover.

– Jeg er jo tredje generasjons lamonnitt, jeg, sier han.

– Er du det, spør Salomonsen overrasket. Sjelmo legger armene i kryss.

– Ja, du burde jo vært vernet, sier han. Latteren henger løst.

UTFLYTTER. 28 år gamle Truls Fjeseth er en av de som er på flyttefot ut av Lademoen. I nesten to år har han bodd i leiligheten sin i Gregus gate. Nå er leiligheten solgt.

– Jeg skal flytte til Lade sammen med kjæresten om ikke altfor lenge. Kjøperen overtar om en liten måneds tid. Jeg bor midlertidig et annet sted i byen, forteller han.

Nå om dagen er han kun innom Lademoen for å plukke opp posten. På spørsmål om hvorfor de flytter til Lade er svaret enkelt:

– Det er ikke nok plass, rett og slett. Vi trengte litt mer rom da vi ble to, og på Lade får vi både balkong og ekstra soverom.

Fjeseth forteller videre at til tross for at han gleder seg til å flytte til Lade, kommer han til å savne Lademoen. Det har vært praktisk å bo såpass sentrumsnært, og nært til Solsiden hvor han jobber i bank.

– Det er veldig rolig her, og folket som bor her er veldig hyggelige. Jeg og har jo hørt rykter om Lademoen som et belastet område, men jeg har ikke det inntrykket i det hele tatt. Det er et trivelig sted, sier han. ►

MILJØGATA

24.06.2014
Strindheimtunnelen blir offisielt åpnet. Ordfører Rita Ottervik, samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen, og statsminister Erna Solberg deltar på avdukingen.

26.09.2014
Lademoen Vel-styret publiserer en kronikk i Adresseavisen hvor de ber politikerne ikke svikte Østbyen og prosjektet om miljøgaten.

03.06.2015
Lademoen Vel arrangerer fullsatt folke-møte om Innherredsveien på Dokkhuset på Solsiden. Samtlige partier i bystyret stilte med representanter til paneldebatt.

18.06.2015
Bystyret vedtar med 37 stemmer mot 30 at det skal iverksettes prøveprosjekt med to felt i Innherredsveien.

16.04.2016
Prosjektet er fortsatt ikke igangsatt. Lademoen Vel arrangerer Aksjon Blomsterpotte for å gjøre seg hørt blant politikere. Blomsterpotter blir plassert langs midtlinjen i Innherredsveien fra Buran-krysset til Rosendal.

November 2016
Kommunen og fylkeskommunen blir enige om hvordan prøveperioden skal gjennom-føres. Innherredsveien skal skiltes for gjennomkjøring forbudt i seks måneder. Prosjektet forventes å starte våren 2017.

Miljøpakken

• Vedtatt og etablert av Stortinget i 2009.

• Samarbeid mellom Trondheim kommune, Sør-Trøndelag fylkes-kommune; og Statens vegvesen.

• Består av prosjekter knyttet til veiutbygging, kollektivtrafikk, trafikksikkerhet, og miljø.

• Prosjekter blir vedtatt av bystyret og fylkestinget. Statlige investeringer blir behandlet i Stortinget.

Han er klar på at selv om han flytter ut, så er det ikke sikkert det er siste gang han bor på Lademoen.

– Jeg og kjæresten følger faktisk med på om det dukker opp noe, for vi kunne absolutt tenke oss å bo her om vi finner den rette leiligheten. Jeg bor midler-tidig i Fjordgata nå, og det er ikke på langt nær så trivelig som Lademoen.

STØY OM NATTEN. Maud, Frida, Guro, Ellen, og Karoline bor i et kollektiv sammen i Østersunds gate med «golden retrieveren» Ludo. For dem er Lademoen et ypperlig sted å bo som student.

– Det er veldig sentrumsnært, og nært til det meste. Samtidig er det litt utenfor den verste bykjer-nen, sier Guro.

Frida er enig.

– Jeg går på BI, så det er kort vei å gå for meg. Pluss at jeg vil ikke bo i sentrum, det er mye koseligere her. Litt bråkete, men vi trives.

Jentene har bodd i kollektivet i alt fra ett til to år. Om de kunne tenkt seg å fortsette å bo på Lademoen etter studiene, er de litt delte på.

– Jeg har jo sett på en del leiligheter i området, og om jeg skulle fått meg jobb i nærheten og finne meg et fint sted å bo så er det jo ikke utenkelig, sier Karoline.

Guro på sin side har ikke tenkt å bli boende etter studiene.

– Det er fint å bo her som student, men når jeg er

ferdig og skal etablere meg et sted så vil jeg nok bo et sted hvor det er mindre bråk om natten.

Noen av jentene skrev nylig en ny kontrakt for å fortsette å bo i kollektivet. Guro skal flytte til Oslo, og Maud skal på utveksling til Australia.

– Men hun kommer tilbake hit, altså, sier Ellen smilende og slenger armene rundt Maud.

50 ÅR PÅ LADEMOEN. – Jeg var jo rektor ved AVH oppe på Dragvoll, før det ble en del av det som ble NTNU. Så Under Dusken har jeg blitt intervjuet av før, forteller en mann i 80-årene, kledd i rød, hvit og blå regnjakke og med sykkelhjelm på.

Per Øverland er pensjonist, og er medlem av Lademoen Historielag. Han er en av de som har lengst fartstid i historielaget, og publiserer jevnlig små historiske tekster om bydelen på tre-fire sider på hjemmesiden deres, kalt «historieglimt». Til nå har han skrevet over 200 tekster, alt fra enkeltepisoder til større historiske omveltninger på Lademoen.

Han har bodd på Lademoen i mer enn 50 år, men kommer egentlig fra Oslo. På spørsmål om hvorfor han som oslogutt interesserer seg så mye for historien på Lademoen er svaret enkelt:

– Det minner meg mye om strøket i Oslo hvor jeg vokste opp, Torshov.

Øverland forteller om et Lademoen for hundre år siden hvor arbeiderfamilier ble stuert sammen

i mindre leiligheter. De svære blokkene nederst i Ulstadeløkkveien ruver mot himmelen i rød og hvit farge.

– Her bodde det kun arbeidere og deres familier på denne tiden. Byggene besto stort sett av mindre leiligheter på to rom. De måtte søke for å få bo der, og man måtte blant annet ha minst fem barn for å få innvilget søknaden.

Politiske kamper for byutvikling er ikke noe nytt fenomen på Lademoen, skal vi tro Øverland. Det tok fire forkastede forslag over en 20-årsperiode til ut-byggingen av arbeiderboligene før byggingen startet.

FØLER SEG LURT. Som mange andre i området har Øverland vært engasjert i saken om å få miljøgate gjennom Lademoen.

– Ja, vi føler oss litt lurt, vettu. Det var vedtatt at når tunnelen åpnet skulle Innherredsveien bli en miljøgate. Det trodde vi på. Men så kom det nye planer når kommunen kom med alternative forslag.

Fra 2019 vil Trondheim få et nytt rutetilbud i kollektivtrafikken, hvor ryggraden i nettverket skal være de såkalte superbussene, som kan bli opp til 25 meter lange og skal gå i tre hovedruter gjennom Trondheim. To av rutene vil gå gjennom Lademoen. Øverland er selv kritisk til prosjektet.

– De skal jo gå veldig fort og være så store. Det er nesten som å ha en jernbane i gata.

Til tross for nervøsiteten rundt superbuss-prosjektet er Øverland klar på at kollektivtrafikk skal forme Lademoen i framtiden.

– Privatbilen er gammeldags. Den hører ikke hjemme i et moderne samfunn. Forurensningen er én ting, men at en frisk person skal bevege seg over korte avstander ved hjelp av privatkjøretøy er etisk uforsvarlig.

Selv har han aldri kjørt eller eid en bil, selv om faren var kjørelærer for Kongens sjåfører. Han har et godt tak rundt sykkelen som han alltid har med seg.

– Jeg har vært helårssyklist i 71 år. Jeg har vært bilmotstander hele mitt liv, sier han smilende.

VILJE FORAN FINANSIERING. Kompisene Øyvind Sarheim, Nikolai Nilsen og Øystein Elstad sitter i de gamle lokalene til Pocketbua, en tegneserie-butikk som ble lagt ned for noen år siden. Nå skal lokalene bli tacobutikk.

– Konseptet kommer til å være taco og tequila, forteller Sarheim.

Blir det fredagstaco?

– Så klart, og resten av helgen. I tillegg blir det tirsdagstaco, onsdagstaco, og torsdagstaco.

– Og ikke glem den klassiske mandagstacoen, sier Nilsen og ler.

Av de tre er det kun Sarheim, sammen med samboeren og et vennepar, som står bak Taqueros,

men Nilsen og Elstad hjelper gjerne til. De har alle lang fartstid med å drive næring i lokalområdet, helt siden 2003 da de åpnet spisestedet Ramp på Svartlamon.

– Alt startet jo på Ramp. Det ble startet som et arbeidskollektiv, altså at alle som eide stedet jobba der også. I et arbeidskollektiv er personalmøtene like viktige som styremøtene, og like styrende som styremøtene, sier Nilsen.

Etter flere år sammen om spisestedet Ramp startet de i 2013 opp sportspuben Mellomveien i nettopp Mellomveien. Skal vi tro guttene manglet det ikke på hjelpende hender.

– Begge stedene har operert på veldig små budsjett. Men det vi mangler i finansiering gjør vi opp for i vilje, sier Sarheim.

De har fått arbeidskraft fra snekkere, rørleggere, og andre håndverkere som de kjenner fra før. De som hjalp til har aldri forventet noe i retur. Elstad legger til at de bruker kontaktnettverket for hva det er verdt.

– Det eneste man behøver er folk som har troa på det du driver med. Folk bryr seg om bymiljøet sitt, og vil at Lademoen skal ha ulike tilbud.

UFORTJENT RYKTE. Sarheim, Nilsen og Elstad mener bildet på Lademoen som et skummelt strøk fortsatt eksisterer.

– Jeg var hos frisøren for en stund siden, hvor ►

PRIVILEGERT: – Det er dugnadshjelp fra venner som gjør at vi kan åpne med et mye lavere budsjett enn for eksempel Sot, sier Øyvind.

jeg ble spurt hva jeg drev med og hvor jeg holdt til. Da jeg svarte fikk jeg spørsmålet fra frisøren: «Jasså, kunne jeg gått der da?», sier Elstad.

Nilsen humrer og ser ned i bordet.

– Den får vi ganske ofte.

Planene deres da de åpnet Ramp var å blant annet avlive mytene om Svartlamon og Lademoen som farlige bydeler.

– Vi forsøkte også å gjøre plassen mer stilren interiørmessig. Det skulle se velkomment ut for hvem som helst som gikk forbi, forteller Sarheim.

Ifølge guttene må de fortsatt bevise noe for folk som ikke er vant til bydelen.

– Det er artig at etter 14 år forventer noen av de førstebesøkende på Ramp fortsatt å komme inn i en svart- og rødmalt pub med syndikalistfarger og linsegryte. I stedet kommer de inn i et lyst og åpent lokale hvor personalet ønsker deg velkommen, sier Nilsen.

IKKE NY LØKKE. Gjennom mange år har Lademoen, til tross for et frynsete rykte, blitt omtalt som en bydel for framtiden. Det har ikke manglet på presseomtale gjennom den politiske kampen, og noe som ofte går igjen er at Lademoen kan bli det nye Grünerløkka. Når Ramp-trioen konfronteres med sammenligningen bryter det ut en lett latter.

– Der kom den, sier Nilsen smilende.

Ramp-guttene forstår at det finnes likhetstrekk, men slår også fast at det blir en enkel sammenligning.

– Det Lademoen og Grünerløkka har til felles, er beboernes vilje til å forme bydelen sin selv, sier Sarheim.

På Ladejarlen er styret i Lademoen Vel klar på hva de mener om saken.

– Vi vil ha Lamon som gamle Lamon. Ikke noe annet enn det, sier Sjelmo.

Straume nikker enig. Han ser sammenligningen, men påpeker at å kalle Lademoen for et nytt Grünerløkka er en avsporing.

– Vi har ikke Grünerløkka i Trondheim. Vi har noe som er bedre, sier han.

GENTRIFISERING. Det som ofte skjer i revitaliserte bydeler i større byer, er at områder som før var regnet som lavklasse og fattige områder blir attraktive for unge tilflyttere og kan gå opp i verdi. Såkalt «gentrifisering» bringer med seg positive og negative konsekvenser. I flere storbyer som London og Berlin har revitaliserte bydeler fått kulturelle oppblomstringer, men sliter også med at vanskeligstilte familier må flytte på grunn av at leieprisene på bolig går opp.

Styret i Lademoen Vel tror ikke dette blir et problem for bydelen deres siden endringene ikke skjer like kjapt som i byer hvor det har vært et problem.

– Det har vært planlagt miljøgate her lenge. Området har blitt solgt som miljøbydel i ti år allerede, så prisene steg for lenge siden, sier Sjelmo.

De tror at bydelen er styrket av at næringsdrivende står såpass samlet om å forme et tilbud til Lademoen. Ramp-gjengen er enige i at de små næringene stiller sterkt, men er på sin side litt mer urolige for hvordan leieprisene kan påvirke de som bor i området.

– Jo, vi er jo litt nervøse for det. Men samtidig har vi prøvd å være litt i forkant. Et av målene våre har jo vært å forme bydelen vår etter ønskene til de som bor her fra før, og hindre en slik prosess fra å skje, forteller Sarheim.

Så om det kommer en investor hit og banker på døra til Taqueros, så selger du ikke?

– Nei. Det er det ikke noe fare for. Vi skal gjøre vårt for å verne om bydelen, så satser vi på at resten av beboerne er med på lasset, avslutter Sarheim.

OPTIMIST. Alle tre medlemmene av styret til Lademoen Vel istemmer at man ikke kommer til å se de store forandringene på Lademoen under prøveperioden.

– Det er ingen som må forvente store endringer disse seks månedene som prosjektet varer. Vi snakker fem til ti år fram i tid, sier Sjelmo.

De er heller ikke nervøse for at en prisvekst kan påvirke de små næringene i området.

– Jeg tror ikke de vil være interessert i å selge. De ønsker å bidra til særpreget i byen. De som driver stedene her, slik som Mellomveien, Ramp og Kudos, det er jo folk som bor i området. Som har tilhørighet her, sier Straume.

Han lener seg litt tilbake.

– Så må vi jo være optimister. Når vi går løs på et slikt prosjekt så må vi på en måte legge Murphys Lov til side. **UD**

Per 1. april har Lademoen Vel fortsatt ikke fått beskjed om når prosjektet skal starte.

Ønsker en kulturbydel

Flere kulturelle institusjoner på Lademoen håper på en permanent miljøgate gjennom bydelen. Resultatet kan bli en kulturrik og levende bydel.

Lademoen kunstnerverksteder

Den over 100 år gamle Lademoen skole ble nedlagt i 1993, og da elevene flyttet ut, flyttet kunstnerne inn. Skolebygningen har vært hjem for Lademoen kunstnerverksteder siden, og er byens største atelierfellesskap for profesjonelle kunstnere.

– Vi huser 42 kunstnere, og alle som jobber her leier arbeidsrom direkte av kommunen,

som eier bygningen, sier Per Formo.

Både han og daglig leder Margrete Abelsen er klare på hva de ønsker ut av et Lademoen med miljøgate.

– Vi vil ha en kjøpesenterfri sone. Miljøgata blir jo gåendes mellom to store, Sirkus shopping i øst og Solsiden i vest. Vi får en grønn lunge imellom, som Per kaller det, sier Abelsen.

Trafikkreduksjonen gir potensiale til Lademoen som kunstbydel mener de begge.

– Jeg bor jo rett oppe i bakkene her, og må gå over Innherredsveien for å komme hit. Dagen da tunnelen åpnet var det nesten dødt her. Jeg trodde det var midlertidig, men det var det ikke, sier Per.

Lademoen kirke

Da Stein Ellinggard begynte som sokneprest i Lademoen menighet for seks år siden, la han fort merke til gjennomstrømmingen av folk som flyttet til Lademoen og vekk igjen. Han håper at en miljøgate kan friste unge par til å bli boende og stifte familie.

– Jeg mener barn beriker en bydel. Mister vi barna mister vi også en viktig miljø-

skapende faktor, sier Ellinggard.

Han er klar på at trafikken har gått kraftig ned siden tunnelen åpnet, men tror ikke gjennomgangstrafikken har blitt noe mindre farlig av den grunn.

– Flere og flere går bare tvers over veien og syklistene sykler midt i gata, fordi det er så få biler. Innherredsveien har rett og slett

blitt litt farlig.

Han mener folk vil ha mye lavere terskel for å svinge innom kirken en tur om miljøgata blir permanent.

– Det har vært mye fokus på Lademoen som et område hvor trafikken går gjennom, og lite fokus på Lademoen som et sted man kan bo.

UFFA

På Uffa (Ungdom for fri aktivitet) forteller Øyvind Rabben Dahl at de ønsker å bidra til å gjøre bydelen mer levende om miljøgata blir et faktum, og planlegger å utnytte grøntområdene på tomte til å dyrke grønnsaker.

– Vi håper på reduksjon fra fire til to felt. Lademoen er en bydel med kjempepotensiale, og som kan bli en videreføring av bykjernen.

Kommunen selv eier tomte, og har en bruksavtale med Uffa. Snart skal tomten utredes for å potensielt bygge ekstra bygg på tomte. En eventuell utbygging kan føre til at de ikke kan arrangere den årlige Pøbelrock-festivalen, hvor hele tomte blir gjort om til festivalområde.

– Det er egentlig ganske utrolig at vi greier

å lage en musikkfestival med et budsjett på nesten null, hvor kommunen hadde brukt flere millioner kroner. Vi får inn gjester og band fra hele Europa.

En gang hyret de inn et band fra Sibir. Alt de trengte var bensinpenger og et sted å sove.

– Vi skal fortsette som før. Mer og bedre, sier Dahl.

FAVORITTHOPPET: Den hjemmelagde A-frame-railen er en favoritt blant snowboarderne i Gråkallparken.

Snowboardparadiset

Når en gjeng unge snowboardere velger å bygge railpark midt i Bymarka, blir det god stemning, fine forhold og et fantastisk lavterskeltilbud.

TEKST: Elise Rønningen | FOTO: Amalie Hoff Ludvigsen

Sola titter forsiktig fram gjennom de tunge skyene som svever over Bymarka. Det er lørdag, og bussen opp fjellet er full av skiglade mennesker med sekk på ryggen, brillene på snei og et stort smil om munnen. Bare én av dem har med brett i stedet for ski. I motsetning til alle andre er han på vei til Gråkallparken.

Ved busstoppet står Stian Karlsen, nylig mottaker av prisen Årets ildsjel på Snowboard-awards 2016. Han står ved en snøscooter og smiler til alle som passerer, til og med de som ikke skal til Gråkallparken. Det var han og noen kompiser som bestemte seg for å ta initiativet til en railpark

for snowboard- og slalåmkjørere midt i Bymarka.

VELKOMMEN TIL PARADIS. Vi skal inn i skogen og lenger ned i fjellet. Han kjører raskt mellom store trær og tett skog før vi ender opp i en åpen bakke med en slående utsikt. I bakken fyker mennesker forbi snøscooteren i stor fart, og en av dem hopper høyt på et av hoppene. Den store hettegensereren flagrer lett i vinden, og han klarer akkurat å lande på føttene.

– Dette er da Gråkallparken. Her er det bare å føle seg som hjemme, og si ifra hvis dere trenger noe.

Idet Karlsen hopper av snøscooteren kommer

flere i fullt skiutstyr med briller, snowboard eller slalåmski bort til ham, og de begynner å snakke engasjert om bakken og brettene. Enkelte seiler lett forbi ham, gir en high-five og glir videre bort til skiheisen.

Han peker oppover bakken og forteller om de forskjellige hoppene de selv har lagd. Hoppene består av mange forskjellige hjemmelagde jernstenger, også kalt rails. En av railentusiastene tester ut en rail Karlsen kaller A-frame, en pyramideformet jernstang.

Etter en kort og ivrig innføring i de ulike hoppene, går han til det lille skuret av ei skibod, henter en sliten snøskuffe og trasker fornøyd opp bakken.

LAVTERSKELTILBUD. Det er mange i bakken denne solfylte lørdagen. Både jenter og gutter, unge og gamle. En litt eldre mann med slalåmski stopper ved Karlsen og hjelper ham med å trampe ned snøen rundt hoppene.

En liten gutt på snowboard kommer i full fart mot en av snøkulene og hopper forsiktig over. I hånden holder han et Gopro-kamera, som han smiler og vinker til. Like etter kommer faren i samme fart og gutten jubler lett etter å ha overlevd et litt større hopp.

– Her er alle velkomne. Vi ser på parken som et lavterskeltilbud og håper flere får øynene opp for skibakken, smiler Karlsen.

Helge Olav Aarstein kommer kjørende ned bakken og stopper like ved boden. Han skjenker seg en kopp kaffe fra den svarte kaffekjelen som varmer seg på en gammel kullgrill, og strekker hodet mot solen i noen sekunder. Han er sjef for bakken, og har hjulpet Karlsen en del.

– Pågangen i bakken har vært overraskende stor, men ATB er ikke interessert i å sette opp flere busser

i ukedagene. Da blir det dessverre vanskelig for folk som tar buss å komme andre dager enn helgene.

Bakken er åpen hver dag, unntatt torsdager, og han opplyser om at den største pågangen definitivt har vært på fine helgedager.

– Vi er også veldig avhengig av været, da vi ikke har kunstsnøanlegg i bakken her, dessverre. Det kan fort skape problemer.

MATPAUSE. Ned fra bakken kommer Karlsen tuslende. Nå er den ferdig preppet, og han er klar for å stå litt på snowboard selv. Først må det selvfølgelig fylles på med energi. Han tar fram matpakken og en Redbull. Flere velger å gjøre det samme, og plutselig står ni-ti stykker rundt den rustne gamle kullgrillen med en matbit, kaffe, Redbull eller øl.

Samtalen flyter godt, og det blir heftige diskusjoner om enkelte av hoppene. En av snowboardkjørerne forteller om hvor «sykt fet høggeren» var, og refererer til en gjemt løype inne i skogen. Flere nikker og sier seg enige. Andre snakker om de fantastiske forholdene

bakken hadde denne dagen. Samtidig hopper en annen på et av hoppene, og alle snur seg rundt for å se.

DUGNADSÅND. – Det meste er gjort på dugnad, og vi har ikke lagt i noen midler selv, annet enn bensin og veldig mye tid. Vi hadde et fantastisk forhåndssalg som finansierte store deler av parken, legger Karlsen til.

Årets ildsjel på Snowboardawards 2016 ble belønningen for det harde arbeidet i året som gikk, i forbindelse med åpning av en annen skipark. De begrunnet prisen med at Karlsen gjennom ekstremt tungt arbeid hadde skapt glede for mange snowboardere, åpnet egne dører for kjente og fremmede, og oppnådd et uvanlig godt forhold til alle han har møtt.

Og hardt arbeid ble det i Gråkallparken også. Med utallige timer planlegging og bygging bak seg, sier guttene seg fornøyd med resultatet. De nikker fornøyd og smiler bredt mens de betrakter bakken. **UD**

En optimistisk feminist

Marta Breen er mer opptatt av å ta de politiske kampene på alvor enn at folk definerer seg som feminister.

TEKST: Martha Holmes | FOTO: Amalie Hoff Ludvigsen

På veggen hjemme har hun hengt opp et sitat av forfatteren Walter Benjamin: «Jeg skriver ikke for å overbevise de som er uenige, men for at de som er enige, skal føle seg litt mindre alene». Å gjøre feminismen tilgjengelig er sentralt i Marta Breens forfatterskap.

– Jeg vil bidra til å gi de som er engasjerte i feministiske spørsmål et språk til å uttrykke det de tenker, men som de kanskje ikke har kommet langt nok til å se i sammenheng eller finne ord for.

Feminismen mer levende enn på lenge

Da Breen gikk i gang med boka *Født feminist*, som kom ut i 2014, var hun «feministisk deprimert». Hun lurte på hvorfor hennes generasjon i så liten grad hadde plukket opp ballen fra 70-tallsfeministene.

– Jeg fikk inntrykk av at folk visste lite om kampene som ble kjempet før oss.

Erfaringene hun har gjort seg i ettertid har løftet henne ut av svartsynet. Hun oppdaget at flere hadde begynt å engasjere seg blant annet i sosiale medier, og at den feministiske bevegelsen var mer levende enn på lenge. Det arrangeres stadig festivaler, konferanser og debatter, og Breen har selv reist landet rundt for å holde foredrag. Hun mener vi trenger feminismen nå, like mye som før.

– Etter regjeringsskiftet ble kontantstøtten økt, pappapermen kuttet, og det ble foreslått reservasjonsrett for leger når det kommer til abort. Samtidig er mange store, strukturelle utfordringer løst, og det har gitt rom for å ta nye kamper.

Mange er opptatte av hvorfor enkelte har fordommer mot feminister. Dette mener ikke Breen man bør bry seg for mye med. Hun vil heller påpeke de strukturelle utfordringene i samfunnet.

– Hvem er feministene, hvorfor er de populære eller upopulære, hvorfor er de sånn og hvorfor er de slik? Det er ikke det vi skal snakke om – det er feminismen som politisk prosjekt og sakene vi skal kjempe for, som er viktig.

Ikke snakk stygt om mora mi

Breen nevner at mange lesbiske følte at de ikke fikk plass i feminismen på 70-tallet. Den gangen hadde

MARTA BREEN

Alder: 40 år

Aktuell med:

Boken *60 damer du burde vite hvem er*.

Ditt råd til trondheimsstudenten?

Prøv å være den du selv hadde behov for da du var yngre.

Din beste kulturopplevelse?

Første gang jeg hørte Pixies og skjønte jeg måtte starte band med én gang. Så løp jeg hjem og gjorde det.

Frykter du døden?

Ja, det må jeg si. Enda mer etter at jeg fikk unger. Jeg føler livet nettopp begynte, og nå er det snart slutt.

Rumpefikserte medier

Med bakgrunn som kulturjournalist i blant annet Dagbladet, har Breen vært opptatt av feministisk medie- og kulturkritikk. Særlig når det kommer til rumper, synes hun utviklingen i reklame og medier har vært abnorm de siste årene.

– Jeg tror nesten norske medier har ansatt egne rumpejournalister, det feltet blir liksom dekket fra dag til dag.

Hun mener man må kritisere de som tjener penger på å holde den kommersialiserte kroppskulturen i live, og gi unge mennesker verktøy de selv kan bruke til å gjennomskue en slik kultur.

– Jeg vil ikke moralisere over at noen kvinner objektiviserer seg selv. Jeg ser det som en naturlig konsekvens av samfunnet vi har vokst opp i.

Derfor sier hun konsekvent nei når folk ber henne kjefte på Sophie Elise.

– Når jenter vokser opp i et samfunn som forteller dem at det å være deilig er det viktigste du kan oppnå, kan vi ikke komme etterpå og latterliggjøre de jentene som faktisk strekker seg langt for å oppnå de idealene.

Viktige damer som rød tråd

De fleste historiske biografier handler om menn, faktisk hele åtte av ti. For å gjøre noe med denne skjevheten ga Breen nylig ut boken *60 damer du skulle ha møtt*, sammen med illustratør Jenny Jordahl. Å gi viktige kvinner den plassen de fortjener, er en rød tråd i forfatterskapet hennes.

– Jeg begynte med boka om kvinner i norsk pop og rock, og så skrev jeg om Radka Toneff. Jeg har vært opptatt av å løfte fram historiene til noen av de damene jeg synes er interessante.

I tillegg har de inngått et samarbeid med organisasjonen Leser søker bok, som jobber med å gjøre tekster tilgjengelige for svake lesere.

Til tross for at hun mener det er mange skjevheter i samfunnet i dag, er Marta Breen er en optimistisk feminist.

– Vi har kommet kjempelangt. Jeg vil feire de damene vi står på skuldrene til, samtidig som jeg peker på det som står stille eller går bakover, sier hun. **UD**

Under Dusken vurderer «konkurransen»

Vår snobbete kulturredaksjon tar en titt på linjeforeningsavisene og gir sin dom over medielandskapet på campus.

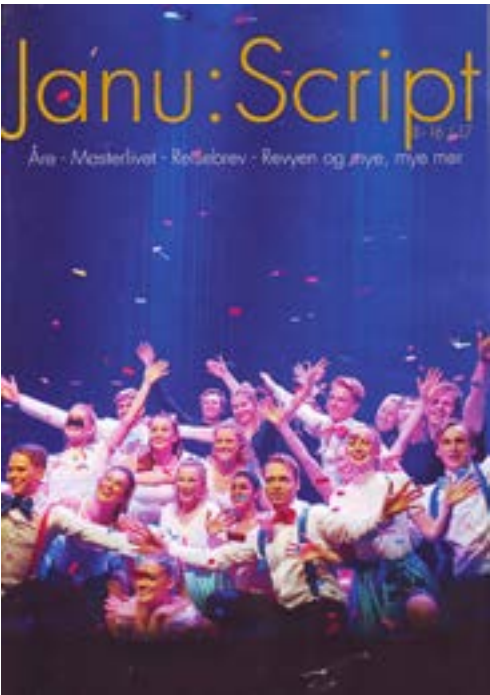
TEKST: Frida Rystad Aune, Benedikt Javorovic, Ola Haugstad

Mini-ord

Linjeforening: Smørekoppen (Produktutvikling og produksjon)
Utgave: #1 - 2017

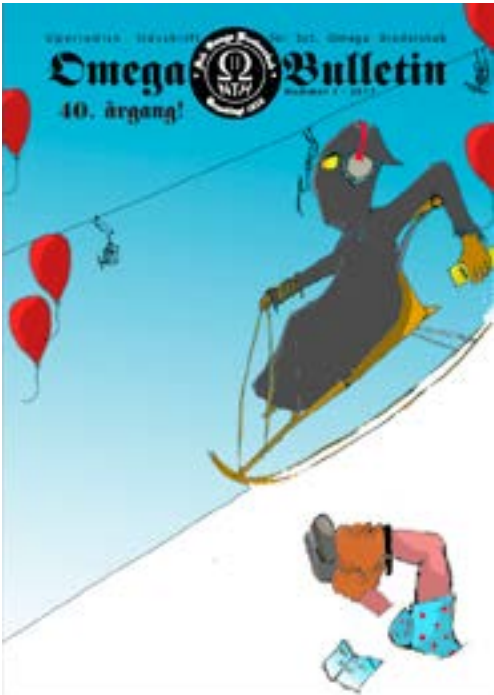
Designet er av overraskende høy kvalitet, med tanke på at det er vordende ingeniører som står bak herligheten. Ingeniørstudentene kan vitterlig skrive også, noe undertegnede må innrømme å ha betvilt sterkt inntil nå. En trillende latter, eller i det minste en anstrengt humring, forlater kulturjournalistens lepper, og vekker moderat oppmerksomhet på kontoret. Mini-ords spinn på *Klara Klok* er derimot heller amatørmessig, da de har misforstått minst 50 prosent av konseptet med ei slik spalte: Her mangler nemlig svarene. Forsøk på å spore dem opp på Smørekoppens hjemmesider, som visstnok skal være mulig, viser seg å være fånyttets. Synd, for her er potensialet stort.

Januscript

Linjeforening: Janus (Industriell økonomi)
Utgave: #3 - 2016/2017

I en av tekstene i denne blekka anmelder linjeforeninga revyens publikum, i stedet for omvendt. «Nå er det vår tur», skriver de. Vel, nå er det *vår* tur, og vi viser ingen nåde. Jevnt over skriver indøkskribentene altfor dårlig. Som for å kompensere, prøver visse å spe på med ord som høres flinkt ut, men ender ironisk nok opp med knapt å skrive norsk («tendenserer»?). Layouten er ikke videre vakker, og av en eller annen grunn er ikke ni (!) sider med snaps nok – bilder tatt gjennom appen er spydd ut-over sidene med artikler også. Resultatet er mildt sagt rotete. Lenger ut i bladet forsvinner deler av teksten ut-over sidekanten, men innholdet er såpass lite morsomt at det kanskje er like greit. Ellers går det mye i alkohol og prat derom, og det viser seg at indøksstudentene drikker seg møkkings under seanser der de auksjonerer bort penger til veldedige formål, i en øvelse som ikke kan karakteriseres som noe annet enn pervers.

Omega Bulletin

Linjeforening: Omega (El og Kyb)
Utgave: #1 - 2017

Det første som møter deg er en hel side preget av Kongsberggruppens logo. Jeg skal til å slakte denne ukritiske omfavnelsen av våpengiganten før jeg kommer på at Under Dusken selv på et tidspunkt fikk betalt for å annonsere for dem. Alle har en prislapp.

Omega Bulletin har en stor variasjon av saker. Jeg er spesielt fan av redaktørens varme anbefaling av Chromecast, en dings som kom ut for ikke mindre enn *fire* år siden. Det er flint å se at El og Kyb er på selveste *cutting edge* av teknologien. Kan forøvrig også rapportere om at OmBul-redaksjonen har oppdaget *Westworld*.

Det er tydelig at avisa ikke følger Vær Varsom-plakaten for presseetikk. På side 22 finner man skamløs promotering av Flowmotion One, et produkt som kom ut på Kickstarter, startet av blant andre fire kybernetikkstudenter. Men man må gi skryt for den flotte spalten med drikkelektester, her er det gode tips, men mangelen på fotografi er et uutnyttet potensiale. For øvrig minner vi om at Samfundet skrives med stor forbokstav.

Intimini

Linjeforening: Timini (Nanoteknologi)
Utgave: #1 - 2017

Den smått psykedeliske forsida er slettes ikke verst, med et godt fargevalg. I muligens den mest interne spalten jeg har sett må du gjette hvem i linjeforeninga som eier et afrikansk kulespill, noen glassbrikker og en klokke. Er det Ingeborg? Er det Svein Tore? Hvem er disse folka? Ikke vet jeg, men dette er definitivt en vanskeligere kviss enn de du finner i Under Dusken og Morgenbladet.

Ellers varierer sakene mellom det useriøse og mer seriøse. Det varierer også mellom ting som funker og ting som funker mindre. Spalten *Ting de lærer på Dragvoll* forsøker å fortelle nanostudenten at også Dragvoll-studenter lærer kule ting, det synes vi er hyggelig. Det er også en veldig fin artikkel om Nano Mineral Water, et produkt som faktisk eksisterer. Anmeldelsen av nattmat fra «Burger Ramsey» (noe jeg antar er et spill på Gordon Ramsey, selv om det ikke er et ordspill en gang) funker derimot mindre godt, da sitatene er litt småkleine. De skal likevel berømmes for å ha både en midtsidepike og -gutt, begge to ganske pene, så her er noe for de fleste. For øvrig vil nok vår gode venn Spitdvergen ha et problem med Intiminis «registrerer»-spalte. Fy skam.

A

Linjeforening: Broderskabet (Arkitektur)
Utgave: #1 - 2017

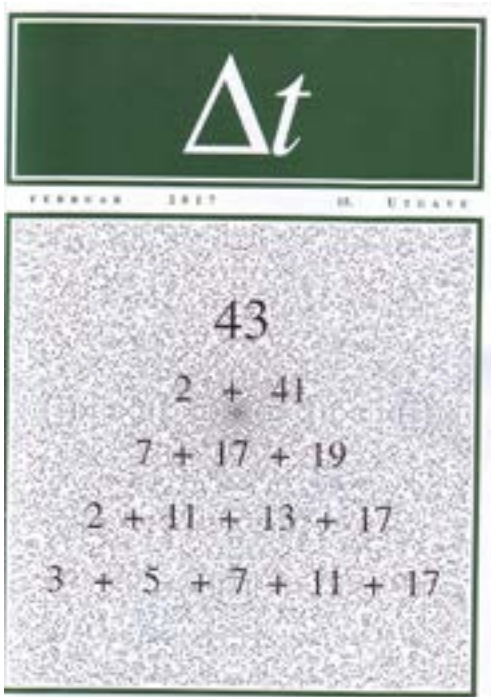
Det skal de ha: NTNUs arkitektstudenter sikter iallfall høyt. Til fordel for internrunk skal forholdet mellom arkitektur og makt settes under debatt – og stort sett hvorvidt lykkes de. Her finner du diskusjoner av kjønn, om borettslaget kan se sin renessanse, samt en artikkel om arkitektur bygd på blod, svette og slaveri. Men *A* tjener stort på at de i tillegg til å sikte høyt, også favner bredt. Det bugner nemlig av uttrykksformer: fotoreportasje, artikler, tegneserier, og mer humoristiske innslag, samt en illustrasjons-reportasje, som er en like god idé som den er direkte banal i innhold. Utgavens svakeste bidrag er et veslevoksent intervju med professor Fredrik Lund, som forsøker å være kritisk, men drukner i parodisk fagsjargong. Høydepunktet er arkitektens skapelses-beretning, som veksler mellom intern humor og grove freudianske fantasier om diktatorisk makt over byggeplassen og – ikke minst – ingeniørene.

Sugepumpen

Linjeforening: Høiskolens Chemikerforening (Industriell kjemi- og bioteknologi)
Utgave: #1 - 2017

Utover tittel med grove seksuelle overtoner, åpner bladet svakt, med drepende kjedelige beretninger om Åre og diverse *kick offer* og komitémøter. Neste ut er *Tillitsvalgtspalten*, og det kveles et gjesp. *Ennuien* blir stadig sterkere i det vi blir servert oppfordringer om å te oss vel på foreningas «Stoorphaest», der det til og med kreves at man skåler etter kjønnsnormer som hører en fordums tid til. Skjønt, litt sexismen har vel aldri skada noen, og kan nok heller anses som et friskt pust i et ellers likestilt samfunn. Dette til tross, her bekreftes fordommene om ingeniørstudenter som søvndyssende tørrpinner, som tydeligvis synes at adjektivhistorier er noe å le av i det herrens år 2017.

Δt

Linjeforening: Delta (matematikk og fysikk)
Utgave: #15 - februar 2017, 2. jubileumsutgave - mars 2017

Til nå den desidert mest nerdete avisa, med en forside bestående av en talltrekant med primtallet 43 på toppen. Det er, må vite, fordi 43 er det første tallet som kan skrives som summen av 1, 2, 3, 4 og fem forskjellige primtall. Dette får du først vite i neste utgave, Delta 43. års jubileumsspesial. Til gjengeld får du også vite en rekke andre spennende ting du sikkert ikke visste om tallet 43. Grunnen til dette spesielle årstallsjubileet er at Delta bare feirer primtallsårene, og altså ikke de vanlige (les: kjedelige) 5-årsjubileene. Var det matte du studerte, sa du?

For at vi skal være helt sikre på at redaksjonen aldri har sett en naken kropp er den vanlige midtsidepiken ikke et bilde, men en graf som former en kvinne sett bakfra. På sida før får vi alle funksjonene som former figuren. Nyttig! Vitenstoffet stopper ikke her, vi får også en overraskende spennende tekst om kaustikk, lysmønstrene som skjer når lys brytes og speiles, og den faste spalten Mattebeviset. Nerdetoppen nås med krysstallet på baksiden, et kryssord med matteoppgaver. Vi kan i hvert fall være enig om at matematikk er den rette vei for denne redaksjonen.

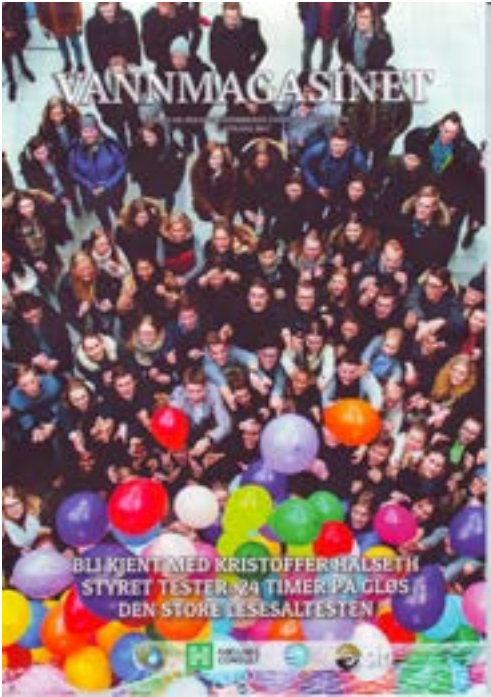

Ugleposten

Linjeforening: Erudio (Lektor Dragvoll)
Utgave: #1 - 1. årgang - desember 2016

Dette er en av få aviser på Dragvoll. Passende nok har den også blitt gitt ut totalt én gang, foreløpig. Umiddelbart virker avisa desperat etter å rettferdiggjøre sin egen eksistens, med overskrifter som «Nå gjør vi det bare!» og «Hvorfor ikke?». Når du i tillegg legger til spalten *1 minutt på gangen* lurar vi på om det ikke er redaktørens sexliv som beskrives i innholdsfortegnelsen. Det hjelper ikke at foreningas uglemaskott heter Knølle.

Det er en salig potpurri av artikler. Den esoteriske teksten «Religion for Oliver» omhandler den mystiske Oliver og hans utforskning av religionen. Er dette en kritikk av minoritetsreligioners behandling i det norske skolesystemet? En fagdidaktisk runkesession? For å gi litt faktisk konstruktiv kritikk ville jeg puttet bilde av kilden øverst i «Master»-saken, istedenfor et bilde av forsida på en masteroppgave. Nå synes jeg også at et par skrivefeil og litt svak grammatikk kan unnskyldes hos den jevne Gløsing, men dette er jo framtidens språklærere. Likevel har de oppnådd en usammenlignbar grad av tverrfaglighet ved å dekke Spanskrørets generalforsamling, noe rektor Gunnar Bovim nok er særdeles fornøyd med. Logoen er heller ikke så verst.

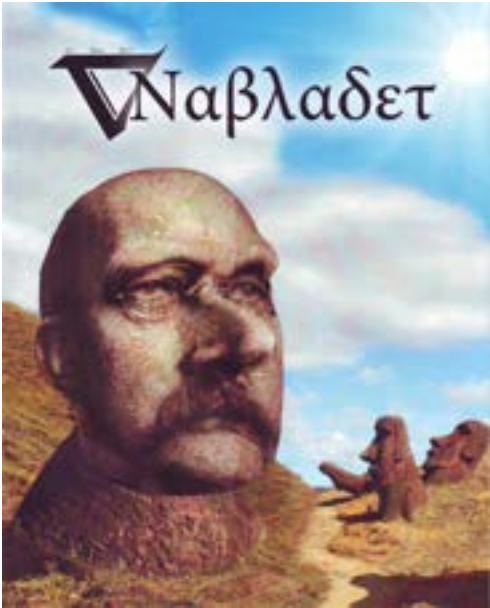
Vannmagasinet

Linjeforening: Emil (Energi og miljø)
Utgave: #1 - 2017

En utømmelig kilde av gode ordspill. For det første har man jo tittelen, men vi kan også sette pris på energinyhetene *Watts up*, spaltene *Komposten* og *(H)elgeslesning* (elgen er Emils maskot). Men det er ikke bare ordspill, denne avisa har en av de beste grafiske profilene. Det er faktisk en ganske pen avis. Dog, hva ballongtematikken på forsida refererer til, er noe uklart. En av sakene man kan finne er en side med diverse tapasoppskrifter. Disse er både enkle og konsise, selv om jeg spør hvorfor en kikertbolle ikke bare er en falafel? Skyr journalisten bare den slags etnisk språkbruk?

Vannbadet skyr også det tradisjonelle midtsidepike-bildet. Her finner vi en glisende mann sammen med en person utkledd som elg. Nei, dette er ikke en reportasje om furies på Gløshaugen, men del av et syv siders portrettintervju av Kristoffer Halseth, studieveileder for Emil. Dette er et grundig intervju hvor du kan lære både at Kristoffer er level 29 i Pokemon Go og liker Backstreet Boys. Det er bra greier. I tillegg kan avisa by på sexy bilder av mørkt øl, og informasjon om at styret i linjeforeninga tilbrakte 24 timer på Gløshaugen. Sistnevnte ga meg håp om et slags moderne Stanford prison experiment. Dessverre sov de stort sett bare.

Sladder og Snapchat skal selvsagt også med, det er jo på sin plass. Nok en gang bemerkes det at «Elgen observerer at...» er farlig nært en spalte som ligger oss alle nær og kjær.

Nabladet

Linjeforening: Nabla (Fysikk og matematikk)
Utgave: #2 - 2017

Det er ikke slik at vi er elitister her i Under Dusken, vi stiller bare visse krav til kvalitet. Men kvalitet kan komme i mange former, og det er klart at et linjeforeningsblad ikke trenger å ha store faglige, journalistiske eller språklige ambisjoner – det skal først og fremst utfylle en sosial funksjon. Og her er Nabla definitivt inne på noe. De klarer nemlig å kombinere internt stoff med mer faglig motiverte tekster, samt tøys og tull som faktisk presterer å vekke latter. Særlig testen om kommunesammenslåing er et godt stykke aktuell samfunnssatire, som kombinerer språklig og visuell humor til en høyere syntese. Det er også godt å se at selv gløsingler sliter med samme problemer som oss vanlig dødelige, som automatiske dører som lukker seg når det er meninga at de skal gjøre det motsatte. De vanlig dødelige er også tatt hensyn til i en tekst om såkalte fraktaler, som selv en stakkars dragvollhjerne kan forstå – og selv om det siste kanskje ikke er helt sant, kan man i det minste la seg fascinere. Her er det høyt og lavt, stort og smått, som både interne og eksterne kan ha glede av. Nakenbilde av Nablastyret som man kan nappe ut, og nappe løken til, er også et stort pluss.

Readme

Linjeforening: Abakus (Data og kommunikasjons-teknologi)
Utgave: Nr. 2 - 2017

Linjeforeningsavisenes grafiske profil varierer mellom de som absolutt ikke har peiling på layout og de som faktisk har det. Readme må sies å falle innenfor siste kategori. Med en forside som bare roper «les meg!», er det gøy å se at dette er en jubileumsutgave. Det er visst flere foreninger som feirer sånt for tiden. For oss utenforstående er det kanskje ikke fullt så interessant å lese åtte sider om foreningas historie. Vi velger også å betvile objektiviteten i utsagnet om at Readme er Gløshaugens beste magasin. Til gjengjeld kan man lese artige leserinnlegg, tegneserier, konkurranse (med premie!), samt treffende satire over campuslivet, så får det heller være at både konsept og logo er stjålet skamløst fra The Onion. Utover jubileumsstoff, som er nødvendig, og som nødvendigvis er internt, finnes det her interessante artikler om Tinder-algoritmer og fenomenet Fomo. En skribent føler også for å mene noe om campus-sammenslåing, uten å egentlig ha særlig mye å mene. Midtsidebildet er i klassen «sexy med ironisk distanse», og trekker opp helhetsinntrykket ytterligere.

Vitnemålet

Linjeforening: Spanskrøret (Lektor realfag)
Utgave: #1 - 2017

Spanskrøret har vært i avisgamet hakket lenger enn lillebroren Ugleposten, og står bak en hakket jevnere utgivelse. Til gjengjeld går det stort sett på spare-bluss. Om noen skulle tro lektorstudenter ikke har selvironi, kan man lese en moderat morsom guide til bruk av Powerpoint. Og i motsetning til imbesilene i Smørekoppen, har de faktisk forstått hvordan man drifter en *Klara Klok*-spalte – her er problemet heller at man prøver å være både opplysende og morsom, uten å lykkes særlig med noen av delene. Anmeldelse av emner trekker opp, og er en god idé som er rimelig godt utført. Midtsidepiken er dessverre nesten 100 prosent tildekt, og er attpåtil ikke pike, men mann.

Les flere anmeldelser av linjeforeningsaviser på underdusken.no

Hymne til fotballflokken

Eliteserien startet 1. april, og fotballsangene som for noen er like underholdende som en slapp aprilspøk, kan være en seriøs forlengelse av identitet for andre.

TEKST: Anne Lovise Bakken | ILLUSTRASJON: Benjamin Drews

Enda et år har gått forbi og Eliteserien står nok en gang for tur. For oss som en sjelden gang roter oss inn på Lerkendal med mer enn nok i promille på 16. mai, kun fordi det er 16. mai, betyr det kanskje ikke så mye. Står du derimot midt i Kjernen, omringet av syngende folk i hvitt og svart, er det vanskelig å ikke bli revet med av supportersanger som «Bilde tå'n Ivers». Noen vil kanskje lure på hvordan folk kan engasjeres så til de grader over en rullende lærball. De har tydeligvis ikke stått sammen med et helt stadion som synger Åge.

Slår du opp «hymne» i ordboka beskrives sangen som en religiøs sang eller et dikt som lovpriser Gud eller en gud. Ut ifra det kan man tegne en flott metafor med stadion som tempel, fotballaget en guddom og tilskuerne de tilbedende. Ifølge førsteamanuensis Arve Hjelseth ved NTNU trenger ikke det nødvendigvis å være så fjernt.

– Å stå på en tribune på sitt beste kan være en «release» som antropologene kaller det. Man erfarer noe utenfor hverdagslivet og disse euforiske opplevelsene får blodet til å bruse.

Usvikelig tro på seier

Den samme variasjonen som du finner i det kjappe spillet på fotballbanen, fra nesten mål til knusende kontrung, finner du også i supporter-sangene og deres funksjon. Noen sanger skal oppmuntre og bygge opp laget når det går dårlig, og andre feirer at stillingen er akkurat slik man helst vil ha den.

Ifølge eieren av Three Lions, Dougie, «bare Dougie», kan man sammenlikne hymnene med popsanger.

– Sangene er motivasjon akkurat som når du hører på popmusikk når du er på trening. Det er det samme med hymnene. Folk i baren synger sangene på vei til Lerkendal, og de kommer tilbake, fortsatt syngende.

Det er likevel mye mer som skjuler seg bak de enkle akkordene og fengende, repeterende tekstene. Mannen bak flere av RBKs hyllede hymner er Dag Ingebrigtsen, som også kan ses syngende på musikkvideoen til Trøndershowinistans «Rosenborg-sangen» fra det glade 80-tall. Han forteller at det er sluttresultatet som teller.

– Det viktigste er jo at laget vårt vinner, og forhåpentligvis kan supportersangene få spillerne til å yte det lille ekstra, sier Ingebrigtsen.

Den tiltenkte hensikten stopper ikke der. Mange av sangene som synges i løpet av kampen er høylytte støtteerklæringer, men sikter også på å sette motspillerne ut av spill.

– Mye av det som foregår signaliserer at man støtter sitt eget lag sammen med en usvikelig tro på at det får spillerne til å yte mer ved å syngesse sangene og samtidig gjøre det enkelt for bortelaget. Får man spillerne handlingslammet så er jo det bra, sier Hjelseth.

Hjelseth fortsetter med at det dessverre ikke lykkes så mye i praksis, men det er ideologien bak allsangen som er poenget, ikke resultatet.

Utenfor massen

Dessverre blir opplevelsen noe helt annet enn euforisk om man finner ut at man ikke kan sangene. Brått får man en ukomfortabel følelse av å stå utenfor og at man en er slags bedrager blant massen. Dette til tross for at det helst er på tribunen man lærer tekstene.

– Gjennom gjenkjennelsen gir sangene en følelse av at «dette er vi sammen om», og en kollektiv eller individuell erfaring. Man føler at man er en del av en gruppe som står sammen om noe, forteller Hjelseth.

Fordi det er nettopp dette med fellesskapet som er så innebygd i oss mennesker. Uansett hvor mye du driter i fotball er det ikke alltid gøy å være på utsida.

Det er litt som å møte opp i bunad på 17. mai uten å kunne «Ja vi elsker». Følelsen av det kollektive er likevel noe som må komme fra fellesskapet selv, det kan ikke dikteres utenfra.

– Om speaker prøver å dra i gang trampeklapp så vil mange supportere se negativt på det fordi det er en stemning som skal komme nedenfra, og ikke regissert ovenfra.

Medisin mot identitetskriser

Supporterkulturen som først blomstret opp i Storbritannia rundt 1960 kan gi Ola Nordmann mer enn en mulighet til å ta ut sinnet over at det kommer en blåmandag i morgen og rope «dommerjævel» med hele sitt hjerte. Samfunnet har vært i stor endring de siste hundre årene og ifølge noen antropologer har den post-industrielle tidsalderen lagt til rette for en helt annen form for identitetskrise som idoldyrking av fotballklubber er svaret på.

– Før i tiden var det sånn at du fikk jobb på fabrikk i hjemstedet ditt og rammen for livet ditt var bestemt. Du hadde ikke noe behov for tenke på hva du skulle bruke tiden din på, eller hva som skulle skje framover.

Hjelseth utdypet at folk i dag ikke vet hva de vil i livet, og det eksisterer ikke lenger noen spesiell tilknytning til oppveksten, hjembyen eller klasse. Tanken om at man kan gjøre hva man vil byr raskt på problemer og vi mennesker mangler i dag noe å hekte identiteten vår på.

Dag Ingebrigtsen er enig i at mye av identitetsfølelsen bygges opp av sangene i supporter-klubbene.

– De gjør oss glad, stolt, og ikke minst patriotisk.

Men så er det også en viss risiko ved å legge lykken i yndlingsklubbens hender. Kanskje er det bedre å støtte helhjertet et lag med mye suksess fra en større liga, og opportunistisk hoppe fra lag til

lag ettersom hvordan de gjør det på tabellen, om så mye av ditt indre liv står på spill sammen med kampresultatene.

Del av DNA-et

Dougie er fra Cambridge og har bodd i Norge i 18 år. De aller fleste som har tatt turen innom baren Three Lions vet hvem han er. Han forklarer at fotballhymner, som for eksempel hymnen med samme navn som baren, er blitt en del av DNA-et til supportere.

– Mange husker at de ble kjent med sangene som barn før de ble kjent med sporten. Hymnene går i arv fra generasjon til generasjon.

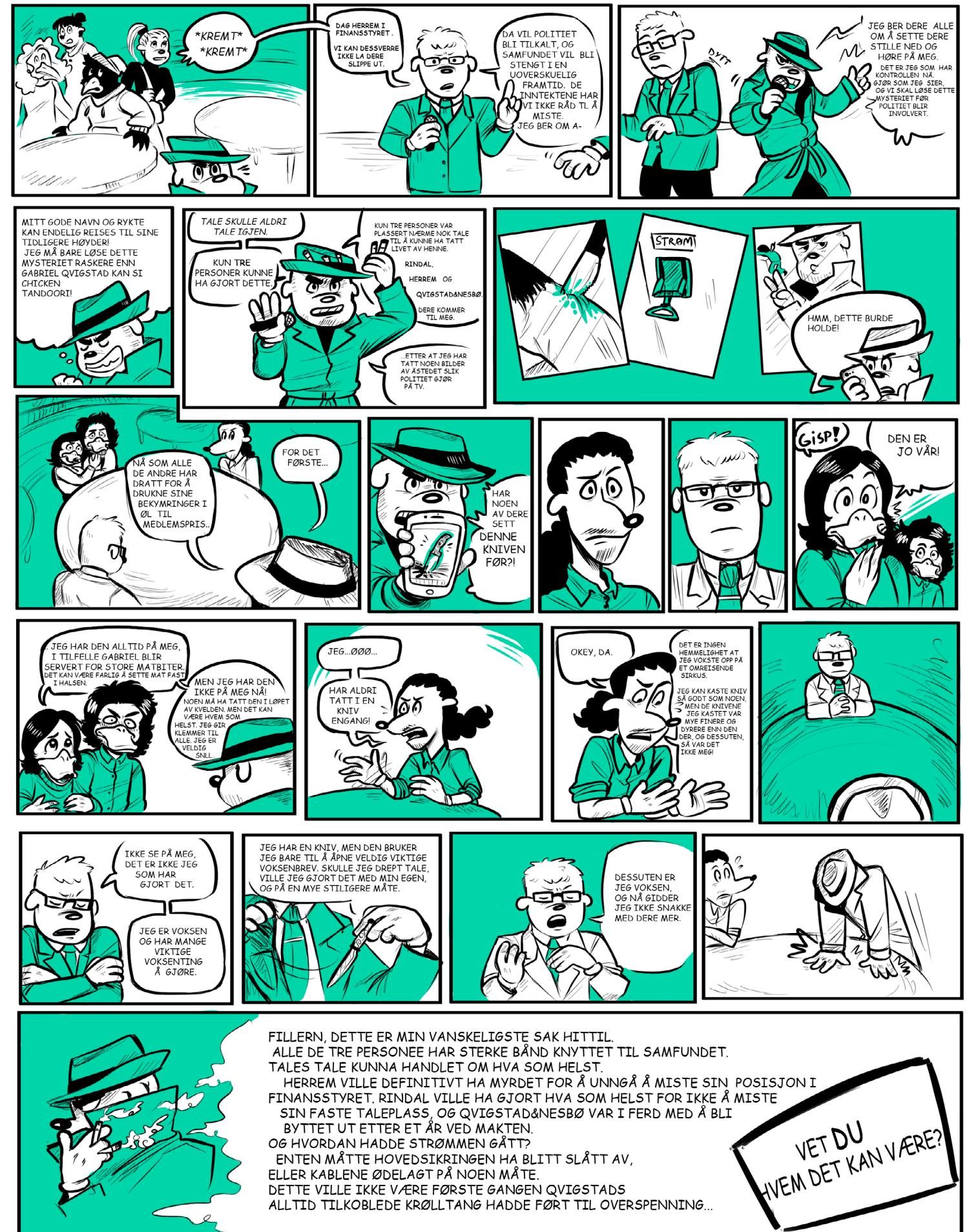
Det er likevel ikke all sport som deler den samme oppildnende tonen som de mest kjente fotballsangene har. Ifølge Dougie har rugby i England en gammel, engelsk gospelsang kalt «Swing Low» som har en mye mindre aggressiv følelse over seg, til tross for hvor tøff sporten er.

– Spillerene i rugby er kjempetøffe og tåler mye, men utenfor av banen er de alle gentlemen. Det er en kjent situasjon i England at på rugby-kamper kan du ta med kone og barn uten særlig mye bekymring, men kulturen og sangene i fotball gjør at man alltid må passe litt på rundt fotballsupportere.

Heldigvis er tilstanden rundt supporter-kulturen i Norge noe mildere i uttrykk, men som fotball-supporter kan det fort bli noen tunge dager når man legger nok av identiteten, gleden og stoltheten i hendene på fotballagene fra Eliteserien. Identitetskrise er nok et ord vi er mye mer kjent med i 2017 enn i 1960. Om supporterne med sine fotballhymner har funnet sin livbøye i livet gjennom strofer om Ivers og Manchester Uniteds gylne dager, er de kanskje bedre stilt enn de fleste av oss. **UD**

PÅSKEKRIM

TEKST: Maria Furuheim | ILLUSTRASJON: Astrid Bøhler

Send ditt løsningsforslag til konkurranse@studentmediene.no og bli med i trekningen av middag på Lyche!

SPILL

Roboter i horisonten

Horizon Zero Dawn byr på slakting av roboter, mysterier og enda mer robotslakting. Og det er akkurat det som gjør det så bra.

TEKST: **Jenny Kristiane Johnsen** | FOTO: **Sony Interactive Entertainment**

Du er Aloy. Et hardbarket og ressurssterkt individ, som etter å ha vokst opp som utstøtt fra stammen kan takle det meste. Og Guerrilla Games sitt ferske gullkorn, *Horizon Zero Dawn*, byr på mye man skal takle. Det er et slags post-post-apokalyptisk spill, satt langt i fremtiden. Vi og vår sivilisasjon (hvertfall framtidsversjonen av oss), med våre mobiltelefoner, gatelys og Paradise Hotel er utdødd. Menneskene som lever nå bor i stammesamfunn. Denne idylliske naturharmenien byr på en kraftig kontrast: Roboter. Man kan si at robotene er denne verdenens fauna, og de er ikke av den koselige R2D2-typen.

Historien i spillet er svært spennende å oppdage på egen hånd. Grovt sett går den ut på å finne ut hvorfor vår sivilisasjon forsvant, og hvorfor robotene ikke forsvant med oss. Aloy (som til min skuffelse uttales eyloy, og ikke æloy), med sine evner og ikke-noetull-holdning, er en svært velegnet person til å ta oss med gjennom reisen.

Logisk nok så tar Aloy med seg pil-og-bue, spretttert, og spydet sitt når hun slåss mot metallrobotene. Og herregud, så gøy det er. For å drepe robotene må du utnytte de svake punktene deres, bruke et arsenal av forskjellige buer, feller og ammo, og ikke minst så må du være snikete. Kampsystemet i spillet er svært tilfredsstillende, og de har sørget for at det faktisk kjennes farlig ut når man slåss mot flere roboter samtidig.

Stemningen i spillet er fantastisk. Grafikken er noe av det fineste man kan oppleve på en Playstati-

on og musikken treffer akkurat som den skal. Du blir ikke overlesset av oppdrag, samtidig som du ikke går tom for ting å gjøre. Følelsen man får den første gangen man møter på en tyrannosaurus-aktig robot kalt Thunderjaw er majestetisk. I mitt tilfelle så jeg den vandre rundt på lang avstand, og jeg tenkte «hei, den er ikke så stor». Mens jeg gikk nærmere, og roboten følgerlig ble større og større, så vellet den uforstyrret et svært tre mens den snudde seg. Da snek jeg meg rolig i motsatt retning.

SERIE

Intriger, med noko attåt

Riverdale er et spennende high school-drama hvor tenåringsliv og krim mikses sammen.

TEKST: **Maria Lund Krogstad** | FOTO: **Netflix**

I Netflix' nye serie *Riverdale* følger vi en gruppe tenåringer som går på high school i byen Riverdale. Dette høres ut som noe vi har hørt før, da det finnes nok av high school-dramaserier her i verden. Og vel, det er jo forsåvidt ikke veldig nyskapende. Helt ærlig. Likevel, her har vi drama, intriger, kjærlighet, hat, og det som gjør at serien har det lille ekstra: et mordmysterium.

En av de kule guttene på skolen har dødd, og den lille byen er opprørt over hendelsen. Flere sitter på informasjon de ikke deler, og noen bestemmer seg for å grave dypere og avdekke stadig mer om dødsfallet. Oppi alt dette er det stadig kjærlighet, rivalisering, og håpløse foreldre, for det er jo tross alt tenåringer vi har med å gjøre. Plottet fungerer særst bra, og du holdes interessert gjennom episodene.

I hovedsak følger vi Betty og hennes vennegjeng bestående av Veronica, Kris, Archie, og Jughead. Forholdene dem i mellom utvikles i løpet av serien, og man får de forventede intrigene som skjer i ungdomstiden, samtidig som de unngår en del av klisje-

ene. Karakterene er lette å like, selv om de muligens ikke er den typen man kjenner seg igjen i.

For de som husker tegneseriene *Archie* blir man raskt oppmerksom på at serien er basert på dem. Den er ment som en oppfølger til tegneseriene, og karakterene er de samme som der, om enn noe endret i personlighet. Kjennskap til tegneseriene er altså ikke nødvendig, men det kan være gøy å se hvordan disse kjente karakterene har utviklet seg.

Et lite minus er at etterhvert begynner du å merke at alle episodene er bygd opp ganske likt, med en dramatisk cliffhanger på slutten for å sørge for at du venter spent på neste. Og det gjør du jo, for i motsetning til de fleste serier du finner på Netflix kommer det bare én episode i uka av *Riverdale*. Du kan altså ikke se alt på en gang, og må pent vente som i gamle dager. Dette kan oppleves som litt frustrerende når man er vant til å få alt når man vil ha det, men det gjør at spenningen holdes ved like og at du genuint er gira på neste episode.

Spillet har noen svake sider. Ansiktene, selv om de ser særdeles flotte ut, har døde, intetsigende blikk. Om du er i kamp og fienden selv går bak et hjørne, så skjønner den ikke hvor du ble av. Dette er likevel småplukk. Spillet kaster et skråblikk på vår teknologiske hverdag og farene med å utvikle kunstig intelligens. Det underholder, gleder, og skremmer. Men mest av alt er det kjempegøy.

ILLUSTRASJON: **Pernille Grimsrud**

Gode tema er ikke alt

Selv om Samfundsmøtene har blitt mye bedre, er det viktig at man ikke gratulerer seg selv så mye at man glemmer å kritisere.

KOMMENTAR

BENEDIKT JAVOROVIC

Kulturredaktør

Det avtroppende Samfundetstyret har økt oppmøtet på Samfundsmøter massivt. Dette skal de berømmes for. Det siste året har også vært flust av interessante tema. Fitte, kunstig intelligens, multikulturalisme, deep web, lista går videre. Likevel har ikke alltid resultatet nådd opp til det som det kunne vært. Et gjentakende problem er at man som regel bare ender opp med å surfe på overflaten av tematikken. Innlederne er ikke alltid så kule som de kunne vært. Kombinert med varierende møteledelse blir resultatet ofte dårlig debatt.

Det bør finnes mange spennende folk som kan snakke om de fleste tema på Samfundet. Til tross for dette hadde man på møtet om kunstig intelligens invitert innledere fra Telenor, som stilte med en kjip bedriftspresentasjon hvor de sto foran en halvferdig powerpoint og snakket om hvor gira selskapet er på å gjøre verden til et bedre sted. Under sofapraten falt det litt sammen når ingen av innlederne egentlig visste noe om, eller ønsket å svare på spørsmål rundt, de etiske utfordringene ved kunstig intelligens. Det

møtet hadde nok hatt godt av en filosof. Med fordel kunne man nok også ha flere enn to innledere.

Et eksempel på hvordan Samfundets møter kunne vært fikk man på liveshowet til *Du verden*. Dette var riktignok et møte ledet av utenriksjournalister med flere tiårs erfaring, og det kan vi ikke forvente hver lørdag. Det viktigste var at man turde å gå i dybden. Samfundsmøtene sitt største problem har vært at de tenderer mot å være en introduksjon til tema. Heller enn å gi en spesiell innsikt, gir møtene info du kanskje like gjerne kunne googlet deg til. Er så problemet at styret undervurderer Storsalen? Burde møteleder og publikum være mer forberedt for å stille de innsiktsfulle spørsmålene? Er det innlederne som undervurderer forsamlingen? I så fall vil jeg oppmuntre styret til å be dem ikke sky unna kompleksitet.

På møtet om multikulturalisme ble de virkelige debattene satt en stopper for av ordstyrer før de virkelig kom seg i gang. Dette ble forøvrig også tatt opp på kritikk av møtet. På den andre siden oppfattet jeg møtet om fitte som eksepsjonelt godt planlagt og ledet. I sofapraten ble det stilt gode, velinformerte spørsmål. Og resultatet var også gode svar. Det var uten tvil gode innledere, men dette viser også at det lønner seg å ha en godt forberedt ordstyrer. Ikke at det bare er styrets ansvar å stille gode spørsmål, dette er også Storsalens ansvar. Likevel er det sjelden den grad av debatt oppstår. Innlederne har hyppig lite å

være uenig om. Ikke alt trenger å være kontroversielt og polariserende, men hvis man ikke har ulike synspunkter, hva er da vitsen med å ha flere innledere? Kan man ikke bare likeså godt ha et foredrag?

På Studentersamfundet lider vi alle under hyppig utskifting i alle ledd. Knappt har man rukket å bli varm i trøya før vervet er over. Det er heller ikke lett å skulle lede en debatt på et høyt faglig nivå uten særlig erfaring. Styret har hyppig variert hvem som ledet møtet, noe som kan gjøre det vanskelig å få den nødvendige erfaringen. Kanskje burde man ha noen som spesielt jobber med sofapraten, som kan opparbeide seg den kompetansen. Et annet alternativ er at man har møter ledet av en annen ekspert. Dette fungerte godt under ISFiT. Til tross for at festivalens møter led under overdrevent brede tema.

I en kommentar skrev leder Gabriel Qvigstad at Samfundet er et sted der barrierene mellom student og foreleser blir brutt. At forelesere skulle komme å få sine standpunkt utfordret og å delta i debatten. Dette er et nobelt mål, og lederen har god grunn til å være stolt over det de har oppnådd. Likevel er det da nødvendig at man ikke hviler på laurbærbladene, man bør konstant tenke på hvordan man kan forbedre møtene. Ikke bare innad i Styret. Derfor etterspør jeg en mer offentlig debatt og dialog om dette. Jeg håper at dette ikke tas som et sleivspark mot et avtroppende styre. Det er heller en oppfordring til det neste.

KVISS

SVAR:
1) Jethro Tull 2) Saudi Arabia 3) 17. mai 4) Panchen lama 5) Lux 6) Episode V: Imperiet slår tilbake 7) The World Trade Center 8) To 9) Jævla homo 10) Også syv (i likhet med alle pattedyr) 11) Rapper's Delight 12) Abakus 13) Tsjad 14) Grand Slam 15) Ine Marie Eriksen Søreide 16) Lakrispiper 17) Nicolas Cage 18) Sagrada Família 19) Roy Lichtenstein 20) Snekker

1. Hvilket britisk rockeband var ledet av fløytisten Ian Anderson?
2. Hvilket land er det eneste som fremdeles praktiserer halshugging som henrettelsesmetode?
3. På hvilken dato tar det påtroppende Samfunsstyret over Studentersamfundet?
4. Hvem er det som alltid har hatt oppgaven å finne neste reinkarnasjon av dalai lama?
5. Hva heter enheten for måling av belysningsstyrke?
6. Hvilken Star Wars-film var delvis filmet i Norge?
7. Arkitekten Minoru Yamasaki stod bak den urbane boligfiaskoen Pruitt-Igoe med over 30 bygg, som måtte destrueres etter 20 år. Hvilket annet av Yamasakis byggverk møtte en liknende, eksplosiv skjebne?
8. Hvor mange måner har Mars?
9. Hva heter NRKs dokumentarprosjekt og kampanje som omhandler livet som skeiv i Norge i dag?
10. Mennesket har syv halsvirvler, men hvor mange har sjiraffer?
11. Hvilken låt av The Sugar Hill Gang kom ut i 1979 og er ansett som den som introduserte det brede publikum til hip hop?
12. Hvilken linjeforening står bak avisa README?
13. I hvilket land er N'Djamena hovedstad?
14. Hvilket uttrykk i tennis brukes for å vinne alle de fire viktigste mesterskapet i ett og samme år?
15. Hva heter Norges forsvarsminister?
16. Hvilket godteri har vært forbudt i norske butikkhyller siden 2010, noe som FrP har prøvd å endre?
17. Hvilken eksentrisk, amerikansk skuespiller oppkalte sønnen sin for Kal-El, etter Supermanns kryptonske navn?
18. Hva heter basilikaen i Spania som ble påbegynt i 1883, men er fremdeles ikke ferdigbygd?
19. Hvilken kunstner innenfor «pop-art», kjent for sin tegneseriestil står bak verker som Whaam! og Drowning Girl?
20. Hvilket yrke hadde Super Mario i sin debut i spillet Donkey Kong Arcade fra 1981?

HVILKET PÅSKEEGG FÅR DU?

0-3: En død baby

4-7: Tomatsuppe

8-12: Free Willy 2 på VHS

13-16: Seigmenn

17-19: PC-spillet om Flåklypa Grand Prix

20: En levende baby

FOTO: Erlend Gylver

Uslåelige Kvelertak frelser en ny generasjon

Rock 'n' roll har ingen aldersgrense. Derfor burde det være flere konserter som har fri alder.

KOMMENTAR

ERLEND GYLVER

Journalist

Da jeg selv var yngre var jeg alltid forbannet over alle de kule bandene som kom til Norge for å spille på steder med 18 års aldersgrense. Ofte måtte jeg bare se for meg hvor kult det hadde vært å se for eksempel Slipknot eller In Flames, og telte ned dagene til jeg var gammel nok til å komme inn på Rockefeller eller John Dee i Oslo. Det føltes blodig urettferdig den gangen, og derfor er jeg mer enn villig til å ofre alkoholsalget slik at de under 18 også kan oppleve gode konserter. Onsdagskvelden 29. mars gjestet Kvelertak igjen Trondheim og Byscenen, og det var en sjelden konsert med fri aldersgrense. Dermed ble det satt et uforglemmelig preg på kvelden.

Fri aldersgrense på en Kvelertak-konsert passer nærmest perfekt, for her snakker vi om et norsk band i en klasse for seg selv. Ikke bare er de ett

av Norges fremste rockeband, men de er i tillegg et band som trekker folk i alle aldre. Antall 15-åring i Kvelertak-t-skjorter på Byscenen denne kvelden var så mange at det ikke gikk an å telle, og selv har jeg en far på over 60 som også er fan av bandet.

Kvelertak kom til Trondheim denne kvelden for å frelse en ny generasjon med rock 'n' roll, og det må de uenkelig ha klart. Folk så ut til å være ganske fornøyde da de gikk ut fra Byscenen.

Rock 'n' roll har ingen aldersgrense, og jeg er av den oppfatningen at de mest ihuga rockefansene er under 18 år. Dette er nemlig alderen hvor musikksmaken er ganske snever. Spør du en kar på 24 år hva han hører på er det mest sannsynlige svaret «alt mulig rart». Spør du derimot en på 15 år vil du kanskje bare få en håndfull med artister. Før man har rukket å bli introdusert for alle mulige sjangre, er man som ung muligens mer lidenskapelig opptatt av en bestemt type musikk. Personlig har jeg Metallica som min første kjærlighet. Mitt aller beste musikkminne er knyttet til den gangen jeg endelig fikk se dem live i Oslo Spektrum da det var fri alder oppe på seteradene.

Derfor sto jeg og ønsket at jeg var 15 år igjen denne onsdagskvelden på Byscenen. For de under 18 år er en Kvelertak-konsert med fri alder en sjelden mulighet til å oppleve noe som tilhører voksenlivet, siden det her i byen er temmelig få konserter som har fri alder. Jeg vet at hvis jeg hadde vært 15 år og lidenskapelig opptatt av Kvelertak, ville jeg husket denne konserten for alltid. Derfor var det hyggelig å se så mange ungdommer slå seg løs til musikken, upåvirket av alkohol eller av voksen seriøsitet.

En ekstra hyllest går til alle foreldre som tok med barna sine på Kvelertak, med hensikt eller helt utilsiktet har dere kanskje gjort barna deres til framtidige musikere eller musikkelskere. Selv har jeg hatt foreldre som har gitt meg tillatelse til å dra på en rekke konserter og hentet meg flere ganger i Oslo sentrum en sen kveld. Til og med festivalbesøk i utlandet før fylte 18 år fikk jeg lov til, og dette har uten tvil satt sitt preg på mitt forhold til musikk senere i livet. Jeg håper inderlig at det var noen unge i publikum som fikk sitt livs første, ordentlig rå musikkopplevelse denne kvelden.

Min musikkanbefaling: Grime

Gjormepyttene i Londons bakgater har blitt innsjøer.

TEKST: Sander Engen | ILLUSTRASJON: Astrid Böhler

Stormzy topper albumlister. Skepta samarbeider med hiphop-giganter på andre siden av Atlanteren. Wiley utgir sjangerdefinerende album, og begynner endelig å få anerkjennelse for alt han har gjort for den engelske musikkscenen. Drake prøver skamløst å etterligne dem. Musikk sjangeren grime er i vinden som aldri før. Selv om vi først nå begynner å føle de tunge elektroniske rytmene og den dype bassen på internasjonale scener, har sjangeren vært i utvikling siden starten av 2000-tallet. Skepta og Stormzy er kun overflaten av bassenget av grime-rappere fra Englands gater.

Man kan dra mange paralleller mellom hvor grimen er nå og hvor hiphopen var på 90-tallet. Likevel er det ganske distinkte forskjeller mellom sjangrene, selv om rap er et felles element. Der hiphopen var en videreutvikling av afroamerikanske sjangere som funk og jazz, kom grimen fra britisk elektronika, som UK garage, drum & bass og dubstep. Det som skiller grimen fra de andre nevnte sjangrene musikalsk er elementer fra dancehall og de ekstra dype bassfrekvensene. Merkbart er også et nesten dobbelt så høyt tempo som hiphop, på rundt 140 taktslag per minutt.

Grimen startet opp i Londons undergrunn i UK garage-miljøet. Den første grime-beaten sies å være Wileys «Eskimo», som har lagt grunnlaget for resten av utviklingen. Wiley fortsatte med å danne gruppen Roll Deep, sammen med blant annet Dizzee Rascal. Samtidig dannet Skepta Meridian Crew med tottenhambaserte rappere.

Sammen begynte de å definere sjangeren grime, og fikk tilhengere gjennom avspillinger på pirat-radiostasjoner. Meridian Crew ble tidlig oppløst, da Skepta og broren Jme gikk videre til å lage en ny gruppe, Boy Better Know. Denne gruppen har nå blitt et plateselskap som utgir mange av de store grime-artistene.

Sjangeren klarte aldri helt å opparbeide noe popularitet utenfor Storbritannias grenser. Dizzee

Rascal hadde noe internasjonal suksess med album som *Boy in da Corner* og *Tongue n' Cheek*, og var min første introduksjon til sjangeren. Grimen så først en internasjonal renessanse i 2014 da Skepta begynte å samarbeide med store navn som A\$AP Mob, Drake og Kanye West. Siden det har både veteraner og nykommere fra grime-scenen fått internasjonal anerkjennelse.

Med sjargong som består av gateslang fra London blandet med karibiske og jamaikanske lånord, kan mye av tekstene være uforståelig. Det blir dermed litt vanskelig for utenforstående å sette seg inn i. Med et svært høyt tempo i musikken følger som oftest et helt annet nivå av aggressivitet i forhold til det man hører fra hiphopen. Denne intensiteten er også med på å løfte tekstene. Straks man setter seg inn i det, er det her man finner noen av dagens sterkeste lyrikere. Dette er et lite utvalg av artister som du absolutt burde følge med på framover.

Wiley

Også kjent som gudfaren av grime. Wiley er kanskje den mest innflytelsesrike mannen innenfor sjangeren, og får mye av æren for å ha skapt den. Du skal lete lenge før du finner en kommersiell grime-utgivelse uten at denne mannen enten har en feature eller har produsert. Grimens svar på Dr. Dre om du vil.

Wiley ga for et par måneder siden ut *Godfather*. Hvis du aldri har hørt grime før og er interessert i hva det er, så er dette albumet den beste introduksjonen du kan få. Dette albumet er

resultatet av to tiår med arbeid og erfaring som er blitt raffinert. Utgitt akkurat i tide til å flyte på den nye grime-bølgen vekk fra Londons bakgater og ut til verden.

Devlin

Helt klart den blekeste av de større grime-artistene. Selv om han er en del yngre enn flere av veteranene, har han spyttet siden han var 15, da grime først startet å få følgere. Lyrisk er han sterkere enn de fleste i grime miljøet. Etter en lengre pause ga han i år ut *The Devil In*, et undervurdert kunststykke fullt av kvalitets-ordspill. Devlin har beveget seg noe vekk fra der han startet, men leverer fortsatt solide grime-spor som «50 Grand» og «Corned Beef City».

Devlin har i det siste også samarbeidet med andre større artister, blant annet Ed Sheeran, Wiley og Skepta. Dette er en artist jeg tror vi kommer til å se mer av internasjonalt. Jeg anbefaler på det sterkeste å sjekke ut *The Devil In*, samt de tidligere utgivelsene.

Kano

Også en av gutta som var med på å definere grime i begynnelsen. Selv om han er kjent utenfor grime-scenen, er han et høyt respektert navn der. Mange har hørt Kanos tekster uten å vite at de stammer fra ham. Sammen med Bashy, en annen grime-rapper, leverer han teksten på Gorillaz' «White Flag» på albumet *Plastic Beach*. Ifjor ga Kano ut *Made in the Manor*. Albumet kom litt i skyggen av Skeptas *Konnichiwa*, men er en klar nummer to fra fjorårets grime-utgivelser.

Chêne - /ʃɛn/

Trygg, men rå, hard og variert.

TEKST: Chris Gjertsen | FOTO: No Forever

Oslobaserte Chêne har vært i lyset siden våren 2016 da de blant annet ble anbefalt av Urørt. Debut-EP-en inneholder fire låter med ulik lengde, hvor alle har variasjon i lydbilde og stemning.

Åpningslåta «Nyx» går rett på sak, og før det er gått et halvt minutt er mørk growling i gang. Til tross for å være såpass mørkt føles det flytende og nesten behagelig. Omtrent halvveis i låta får vi en kort pause fra det mest intense: Der den ene gitaren holder seg i samme dystre bane endrer den andre seg til noe litt mer allmennvennlig, og trommene går ned et par hundre hakk. Selv om vi får noen roligere minutter kjenner man den tunge rytmen på kroppen.

Der førstelåta hadde et mer episk preg over seg, føles «Complacence» mer «rocka». Det er noe med gitaren som låter flytende, og det blir noe litt kosmisk over det tunge og harde. Vi får en andrestemme som svarer vokalen i låta, og det som ofte høres kleint ut i metall klarer de her å holde bost.

«Sol Invictus» starter med det tøffeste gitarriffet til nå, med litt mer lekne trommer. Nå er det gøy og slik har vi det i drøye fire minutter, før det endrer seg helt til en roligere periode. Oppbygging til neste del av låta blir dessverre for lang til å holde på spenninga. Vi får et hardt og mørkt segment, men det mangler energien vi forventet. Man ønsker et smell som gjør at man knuser ølflasker, løper fort og hopper rundt, men ender opp med å slå nevene tungt og sakte i bordet.

Siste låta «Atlas» gir oss det tempoet vi ønsket i forrige låt, og her får vi litt mer vokal. I denne låta klarer en ikke å sitte i ro med noe som helst: hode, bein og armer settes i sving. Alt i alt leverer Chêne en god EP. Selv om en del høres likt ut for en svært utenforstående anmelder så er det noe som drar meg inn. Det kunne vært litt mer vokal og jeg kunne gjerne blitt slått litt hardere i trynet av musikken, men når det er kult selv for en som ikke hører på metall, anbefales plata.

Unnveig Aas - Old Soul

Old Soul fortjener en ung lytterskare.

TEKST: Iben Dahl | FOTO: Playground Music

31. mars slapp Unnveig Aas debutalbumet *Old Soul*. Førstelåta «What Hurts the Most is Knowing You Want to Leave» kom i februar, og gir en smakebit på plata som helhet. Med steelgitar, synth og perkusjon utfoldes et spor i klassisk country-stil, mens takten holder det hele i grenselandet til pop. Ikledd en sterk vokal blir formidlingen av en skrantende relasjon bunnløs i sin sårhet.

Tematikken fortsetter på «Fleeting Love»: En klassisk kjærlighetsballade som på ypperlig vis bygger seg opp mot et klimaks der Aas' følsomme vokal er det bærende instrumentet. Dermed blir en tam steelgitar-intro raskt glemt, for låta på velsignet vis kuttet mens intensiteten er på topp.

For en lytter uten forkjærighet for country blir visse elementer noe skremmende i starten, og ubehaget inntreffer på «Things Will Be Better». Verken en drømmende synth eller et rocka bridgeparti redder en helhet som både musikalsk og lyrisk er motstandslos.

«June (Nothing I Can Do)» fanger temaet fra albumtittelen: Tidens forgjengelighet er bare overskrift for det utvalg av tolkninger som er mulig, og som en anmelder bør holde seg frabedt å utdype. Likevel er «Lone Wolf» platas sterkeste spor, der jevnlige temposkift og et kjærlighetsbudskap som uttrykker seier snarere enn sorg skaper et moment som plata øvrig bare hinter om.

Med denne motvekten skapes en balanse som kvalifiserer plata til betegnelsen helstøpt. Sorgtemaet er gjennomgående, og vekslingen med andre impulser skaper en dynamikk som gjør plata interessant. Temposkifter hindrer uttrykket fra å tippe over i selvmedlidenhet, mens Aas' undrende vokal formidler tekster som vanskelig lar deg gå uberørt.

At Unnveig Aas ikke har et større navn blant yngre lyttere skyldes kanskje en snever tolkning der uttrykkets P1-format avskrives som uforenlig med et hippere publikum. Dét er det all grunn til å gjøre noe med. Å ta albumets gamle sjel for bokstavelig er det lytterne selv som taper på.

Mastodon - Emperor of Sand

Kontrollert og kolossalt.

TEKST: Stine Kronlund | FOTO: Reprise Records

Etter å ha nynet på andre singelslipp «Show Yourself» flere uker i strekk, har Mastodon endelig sluppet sitt syvende studioalbum, *Emperor of Sand*. Med et nærmest hellig forhold til *Crack the Sky*-skiva fra 2009 har jeg hatt sky(e)høye forventninger til bandets siste utgivelse. Likevel har jeg ikke vært altfor imponert over de to siste skivene.

Mastodon har eksperimentert mye med sjanger, og de fortsetter stadig å utvikle lydbildet sitt. Mest kjent har de nok blitt i metalmiljøet, men de har også elementer fra prog, sludge, stoner, psykedelisk, og rock 'n' roll: sjangergryta rommer det meste. Med varierte og særegne skiver har jeg gjennom årene gledet meg som et lite barn på julaften til nye albumslipp.

Det er et nydelig driv gjennom alle låtene på *Emperor of Sand*, og det skal ikke mye til for å la seg fenge. Ikke nødvendigvis på grunn av groovet i låtene «Show Yourself» eller «Steambreather», der trommis Brann Dailor for øvrig gjør en glimrende vokalprestasjon, men Mastodon gjør det de klarer best: De tryller deg inn i sitt mektige lydlandskap og beriker det med emosjonelt intense tekster. Slik holder det seg gjennom hele skiva.

De er heller ikke redde for å slenge på med svære riff, dynamikk og tyngde. Samtidig er det noe veldig kontrollert over hele utgivelsen. Man får følelsen av at de selv vet hva de ønsker å uttrykke. Dette resulterer i et storslaget album, der alle låtene bidrar med sitt.

Hele albumet er fantastisk overveldende, samtidig som de klarer å holde seg i skinnet. I motsetning til band som «progger ut» fullstendig og ender opp med noe overdrevent pompøst, har bandet klart å finne en balanse og treffer midt i blinken. *Emperor of Sand* er et velskrevet og solid album som virkelig fortjener å høres flere ganger. Til slutt vil jeg tørre å påstå at «Jaguar God» er årets beste albumavslutning.

Spitposten registrerer

... at hvor mye død baby er greit?
... at fra usikre kilder:
... at festmøte fest skjer
... at called it
... at har aldri sett Gabriel så rørt som på Bjørn Eidsvåg
... at menn kan også gråte
... at sekt-stemning
... at klapp for alt Bjørn sa
... at «helvete er noe vi stiller til»
... at har vært i Haugesund, kan bekrefte det utsagnet
... at elskovsPresten
... at Tyler, call me :))
... at 1000 studiepoeng
... at 19 år med studier?
... at når skal livet begynne, egentlig?
... at NTNU er livet
... at NTNU-styret er det ultimate mål
... at ser bra ut på cv-en
... at STi ba oss skrive dette
... at redd oss
... at er faktisk ikke noen større broiler-fabrikk enn NTNU-styret
... at ingen andre guder enn NTNU-ledelsen, og STi er deres Profet
... at ingen omkom under oversvømmelse på Dragvoll
... at noen korps-folk ble derimot litt burned
... at oversvømmelsen slukket brannen
... at «musikere»
... at korps er «musikere»
... at «ordentlig» bidrag til kultur-Norge
... at jasse med gutta slår band camp
... at kleine supportervideoer er i vinden
... at er det dette SAIH-penga mine går til?
... at vi har retten til å kritisere jævlige dårlige Propagan-damusikk
... at rett til å kritisere elendig bruk av penger
... at «ingen studenter ble torturert under inspillingen av denne videoen»
... at med mindre klein stemning er tortur
... at på tide å sensurere SAIH?
... at sensur: ikke alltid en negativ ting

Redaktørvalg. Fortsatt fitteblekke.....	161
Krever gransking av ISFiT 2017.....	168
Ingen doping på Samfundsmøte.....	180
Pirum er homo.....	171

SPONSET INNLEGG VALGSPESIAL: DIN GUIDE TIL ÅRETS MINST ENGASJERENDE VALG

DU stemmer ikke uansett, men her er alt du trenger å vite om valget av studenter til NTNU-styret.

Valget er over 6. april. Hvis du hadde belaget deg på masse gratis kaffe fra stand med de magiske ordene «jeg har stemt», er dette siste frist. Dette er valget hvor sju prosent er god oppslutning, og alt kan skje. Eller ingenting. Alt ettersom.

Kandidtatene er alle rævslikkende broilere i rektors hule hånd, så det har ikke noe som helst å si hvem som vinner. De er litt som kongen; det er litt koselig å ha dem der, og de er fine å se på, men om de faktisk prøver å mene noe ledelsen ikke har godkjent, vil de bli klubbet ned på stedet.

Hvis du mot all formodning faktisk vil stemme, har vi laget noen ærlige kandidatpresentasjoner:

Lars Føleide er den perfekte kandidaten. Med millioner av

erstatningskroner potensielt på bok er han også ubestikkelig, og vil dermed bare svare til administrasjonen. Kampsak: At psykososiale læringsmiljø blir utformet på en pedagogisk god måte (sic).

En annen het potet er Anja Beate Skogheim Andersen, som blant annet vil lære utvekslingsstudenter å oppfinne hjulet. Hun er heller ikke redd for å markere seg i kontroversielle saker, og har baller nok til å stå for at utdanningskvaliteten ved NTNU må heves. Og til alle dere MIFF-ere og sionister der ute: Hun boikotter ikke Israel. Kampsak: gjøre det lettere å flykte fra NTNUs akademiske middelmådighet.

Vil du kickstarte karrieren til noen som har levd kortere enn det visse motkandidater

har student? Da er Erik Anders Sæter et sikkert kort. Med et halvannet år på statsvitenskap og flere elevråd bak seg er han det vi på fagspråket kaller en friskus. Hvis du vil være sikker på å få inn noen som lar seg forme av rektors vilje, bør du gå for han her. Han er også den eneste kandidaten som er imot utveksling. Hjemmekjær, med andre ord. Kampsak: Erstatte høyskoleparken med nye campusbygg.

Fra nynorsk-, geografi- og kvinnekvota finner vi Elise Midtbø, motkulturen fra Ålesund. Flere styreverv har gitt henne full kontroll på studentmiljøet. Hun vil høre på alle, og gi alle like muligheter. NTNUs Rosa Parks. Dette er kvinnen som ikke er redd for å stå for noe andre sitter. Kampsak: Alle skal bli behandlet like jævlige, uavhengig av campus.

Mikkel Lindheim vil boikotte Israel. Med andre ord: møkkete glattcelle i et militærfengsel på Vestbredden hvis han prøver å komme seg til Palestina. For flink for sitt eget beste, og ikke redd for å gå til media med overlegenheten sin. Ferdig oppdratt pamp. Kampsak: Legge ned

Dragvoll for å få bedre «campus-samarbeid».

Thomas Hesselberg. Mannen med student-Norges bredeste fitteglis er en konservativ kar, som ikke er redd for å ofre noen trær i kampen for å beholde eksamen på papir. Han har mye å tape, men også mye å vinne, og vil gjøre alt og ingenting gjennom dialog, forståelse, og samarbeidsvilje. Kampsak: gjøre universitetet litt bedre, på en eller annen undefinerbar måte.

Christoffer Vikebø Nesse beskriver seg selv som «sikker» og «pålitelig» og andre tidsriktige moteord. Tidenes ingeniør, med Tekna-verv, fire (!) NSO-landsmøter, og frankrikeopphold. Han kjenner NTNU, og følgerlig rektor, godt, som betyr at han kan starte rett på nettverkinga. Kampsak: Har ikke én, men tar alle. Gjerne rektor sine.

Bendik Deraas, den snusforuftige stemmen. Vil innføre alternative vurderingsmetoder, rettere sagt A til alle. Er på bølgenende med «Kidza», og har skjont at ekte politikere må ha sin egen kampanjeside på facebook, og kommer nok til å

booste styret på sosiale media. Vi spør modernisering. Kampsak: Full linjesegresjon, studieapartheid om du vil.

Samfundet, studentpolitikken, UKA; Lars Furu Kjelsaas har vært innom dem alle. Denne sjarmende karen har med andre ord bred erfaring i korrupsjon og mer eller mindre lovlig kasino-virksomhet. Han vil også tvinge Dragvoll-studenten til å tvangssosialisere med gløssinger på Moholt, fordi det er sånt man synes er lurt i UKA. Kampsak: Tvangssterlisere studentfrivilligheten og la NTNU-ledelsen overta styringen.

Er DU gira på en kandidat som ikke har baller til å mene noe om Israel, og som vil tvangsutsende alle studenter i ett år? Trine-Lise Helgesen er jenta som ikke er redd for å tvangsassimilere alt som ikke er siv.ing, enten det er på Gjøvik, Ålesund, eller - Gud forb - Kalvskinnet. Kampsak: Rive alle NTNU-bygg bygget før 1990.

Skrevet av Spitpostens PARTNERSTUDIO på vegne av STi og NTNU.

Kulturkalenderen

4. april - 25. April
Ank kulturleder

FOTO: Trondheim byarkiv

TIRSDAG 4. APRIL

Påskeutstilling

Modern art gallery, klokken 10.00:

Jau, det er påske igjen, snart i alle fall, så her har vi en kunstutstilling til påske. Verdt en titt om du liker sånt!

ONSDAG 5. APRIL

Rød aften

Klokken 19.00, Olavs pub og spiseri:

Hvis du er litt kommunist og liker partiet Rødt, er det duket for en kveld som kanskje appellerer til deg. Enten du er medlem eller ikke er du velkommen her, så kjør på.

TORSdag 6. APRIL

Ølsmaking

Klokken 18.00, Diskoteket:

Hurramegrunndt, det er fremdeles folk som driver med ølsmaking! Dette er en trend som aldri tar slutt. Har du fremdeles ikke vært på en? Følg med i tiden, da! Jeez. Ta turen.

FREDAG 7. APRIL

Eggjakten 2017

Klokken 06.00, Trondheim:

Stå opp så tidlig en fredag tenker du? I dag er det faktisk verdt det fordi Clarion hotel gjemmer påskeegg rundt i byen med fristende premier som hotellovernattinger og hotellputer! La påsen begynne!

Påskerebus

Klokken 12.00, Byscenen:

Påska er jo mer enn bare skitur og kvikklunnsj, det er jaggumeg quiz også! Her loves det musiksalske påskentøtter og god stemning.

LØRDAG 8. APRIL

Kjøkkenhagekurs for nybegynnere

Klokken 10.00, Voll gård:

Har du alltid hatt lyst til å dyrke dine egne grønnsaker? Alle har jo litt lyst til det. Du kommer sikkert ikke til å lykkes, men med dette kurset øker i alle fall sjansene dine!

RBK mot Molde

Klokken 18.00, Lerkendal stadion:

Altså, jeg driter i fotball, men om du er en av dem som digger det er nok dette en kul kamp. Jeg tror RBK og Molde hater hverandre, så det blir nok stemning.

SØNDAG 9. APRIL

Søndagsjazz

Klokken 14.00, Ila Brainnstasjon:

Det er søndag igjen, det er jazz igjen. Som vanlig. Du har garantert ikke noe bedre å gjøre, så ta en tur hit og chill mens du spiser vaffer.

MANDAG 10. APRIL

Omvisning i Nidarosdomen

Klokken 12.00, Nidarosdomen:

Du kan ikke bo i Trondheim uten å ta en skikkelig titt på Nidarosdomen, og her har

du sjansen. Ikke bare får du se, du får også omvisning på skikkelig vis.

TIRSDAG 11. APRIL

Familieomvisning i påsen

Klokka 12:00, Nidarosdomen:

Både store og små kan bli bedre kjent med Olav den Hellige og Nidarosdomen. I tillegg skjuler katedralen et påskemysterium som skal løses.

ONSDAG 12. APRIL

Åpent verksted

Klokka 18.00, Hackheim:

Hallo, her er muligheten til å 3D-printe og lodde og sånne kule greier du ikke kan gjøre hjemme! Megakult jo.

TORSdag 13. APRIL

Stand-up

Klokka 20:30, Nattergalen:

Påsen er en tid for oppstandelse. Til Uprøvd kommer debutant-komikere for å teste ut vit-sene sine.

FREDAG 14. APRIL

Stundom Sessions

Klokka 18:00, Kudos:

På årets langfredag kan du velge kule hip-hop-beats fremfor påskefjellet, men du kan fortsatt få grillpølser og appelsin. Hva er vel bedre enn det?

LØRDAG 15. APRIL

Konsert med Rotten Apples

Klokka 14.00, Ila Brannstasjon:

Nick Jupiter, Rick Venus og Crick Pluto spiller blues punk fra verdensrommet.

SØNDAG 16. APRIL

Bading og hygge

Klokken 10.00, Pirbadet:

Hva med en liten dukkert denne søndagen? Pirbadet byr på sklier, bølgebasseng, stupe-tårn, klatrevegg og masse digg kiosmat.

MANDAG 17. APRIL

Eggjakt og påskekrim

Klokken 12.00, Sverresborg:

Siste sjanse til å løse krimmysteriet og lete etter påskeegg i byavdelingen! Sverresborg inviterer til en kriminell påske, hver dag fra 8. Til 17. April.

TIRSDAG 18. APRIL

Påskeferien er over! Du kan enten komme til-bake til hverdagens kjas og mas, eller så kan du ta en tur på Vitensenteret der de blant annet har åpnet planetarium: Anbefalt fra 6 år, men det anbefales allikevel til alle!

ONSDAG 19. APRIL

Excenteraften: Syria

Klokken 19.00, Biblioteket på Samfundet:

Syria er jo et hett tema. Neida. Men her har vi en fyr som veit hva han snakker om som skal fortelle om krigen der og den slags. Blir nok interessant og gir deg litt perspektiv på hvor jævlig heldig du er som ikke har borgerkrig i landet.

TORSdag 20. APRIL

Candiss: 35 års ubetinga kjærlighet

Klokken 21.00, Knaus på Samfundet:

Gira på å se søte jenter i rosa klær som synger pent? Så klart er du det. Det er sykt god stemning, så ta turen og se på Candissene synge.

FREDAG 21. APRIL

Krisemøte

Klokken 20.00, Storsalen på Samfundet:

Neida, ikke et faktisk krisemøte, slapp av. Det er to middelaldrende menn som har en podcast bare. Beskrives som et «intimt møte med to menn og deres nevrosen» så det må jo bli gøy.

Mosaic Festival Trondheim

Klokken 18:00, Torgscenen:

Åpningsfest for Mosaic som er en internasjonal festival der du kan reise verden rundt uten å forlate Trondheim i det hele tatt. Åpent i dag og i morgen!

LØRDAG 22. APRIL

Festmøte: Fest

Klokken 19.00, Storsalen på Samfundet:

Fra debatten om debatten til festen om festen. Ser ut som styret planlegger å gå ut med et smell. Er ikke så mye informasjon om hva dette går ut på siden det egentlig skulle være et møte om Framtidens Ideologi, dette høres jo hvertfall litt mer jovvis ut.

SØNDAG 23. APRIL

RBK mot Ålesund

Klokken 18.00, Lerkendal stadion:

Hjemmekamp, igjen? Jøss. RBK ass. Dere fotballentusiaster er nok fornøyde nå!

MANDAG 24. APRIL

Joggetur i plenum

Klokken 07.00, Elgeseter bru:

Nå begynner det å nærme seg sommer, har du tenkt på det? Er sommerkroppen din klar? Mhm, tviler. Nina og Stine arrangerer joggetur for sånne late drog som deg. Du veit du trenger det.

TIRSDAG 25. APRIL

Noen sier mandag er den verste dagen. Personlig syns jeg tirsdag er enda verre. Hva gjør du med livet ditt en tirsdag? Tirsdager er helt fullstendig meningsløse. Men en ting kan du i alle fall trøste deg med, og det er at det kommer en ny Under Dusken denne tirsdagen. Kanskje dagen blir litt mer interessant.